

argus

EXTRA WAGANZA

JAARGANG 19 | NR. 1 | DEC 2020 | UHSK

**Fictie
Politiek
Cultuur
Opmerkelijk
Geschiedenis**

Editorial

Outside these pages, unfortunately little has changed since the previous Argus. We're still at home, we still can't shake each other's hand and unfortunately we still can't physically give you this Argus. However, if you read on, you will see that a lot has changed within these pages. A new editorial team is coming in. With experienced members who continue their sublime writing and new members whose enthusiasm splashes from these pages. The Argus innovates, goes forward and can hopefully still entertain.

The theme of this first issue is extravaganza. Unfortunately, in this isolated winter world there is not much of that to be found. Fortunately, our writers take us to a world full of hyperbolas, peculiarities and curiosities. For example, Aoife writes about the strange world of child pageants, and Lotte tells us about a spectacular drag race. Of course there is also a lot of extravaganza to be found in history, Alex and Arturo show us that. Ivo and Jitske also describe extravagant scenes at historical tables.

You would almost think that nothing else is happening in our world. Fortunately, Huub takes a tour of the political fields and Beau shows the impact of social media on those politics. Berend reminds us that there are people who actually still have a physical exam, even if it doesn't always go well. Readers who need a little distraction from our world have nothing to complain about either. Tim and others write beautiful fiction to get lost in.

You will hear from us again after the Christmas holidays. For now, have fun reading and hopefully we'll see you soon.

Gijs

Inhoud

2 Redactievraag

Vereniging

3 Bestuursbabbels: Het Begin
Jasper Schonewille

4 Tentamens in tijd van crisis
Berend van der Hoop

5 De Eerstejaarsexperience in Corona Tijd
Lotte Nieboer

Geschiedenis

6 De Bourgondiërs
Ivo van Arendonk

8 The Criticism that Shook Japanese Politics
Alex Nagel

10 Extravagant Dronken
Gijs Toussaint

12 Koken als Kunst
Jitske Hell

14 A Real Extravagant Historical Court!
The Cadaver Synod, the trial of a dead pope
Rutger Loof

15 Een karikatuur van wat het was
Teddy Scholten

16 Jeanne Baret:
First Woman to Circumnavigate the Globe
Artuto Tripiciano

Politiek

18 Wereldleiders en een pandemie:
een rondje langs de velden
Huub Mol

EINDREDACTIE

Voorzitter: Gijs Toussaint

Secretaris: Rutger Loof

Penningmeester: Mariëtte Peutz

Commissaris Evenementen:

Teddy Scholten

Commissaris PR:

Felix Smit

Commissaris Vormgeving:

Stuart Duncan

- 20 Extravagance in a Sea of Poverty
Stuart Duncan
- 21 The Showmanship of Politics
Beau Visser

Cultuur

- 22 De feestelijke kloof tussen Vallekeberg en Kielegat
Mariëtte Peutz
- 24 Drag door de eeuwen heen
Lotte Nieboer
- 26 Some Heads were Made for Crowns
Aoife Tilleman
- 36 RECENSIE: Down in the Weeds, Where the World Once Was – Bright Eyes
Tim Groot

Opmerkelijk

- 28 Opgeblazen: De tragedie van Balloonfest '86
Felix Smit
- 30 De extravagante stadsmens
Teddy Scholten

Fictie

- 31 Kei in de Kunsten
Beau Visser
- 32 Verloren Verhalen: De Vliegende Hollander
Rutger Loof
- 34 The Homefront
Tim Groot

Redactioneel

Buiten deze bladzijden is er sinds de vorige Argus helaas weinig veranderd. We zitten nog steeds thuis, we kunnen elkaar nog steeds geen hand geven en wij kunnen jullie helaas deze Argus nog steeds niet fysiek overhandigen. Wie verder leest zal echter zien dat er binnen deze bladzijden veel veranderd is. Een nieuwe redactie doet zijn intreden. Met ervaren leden die stug doorgaan met subliem schrijven en nieuwe leden wiens enthousiasme van deze pagina's spat. De Argus vernieuwt, gaat vooruit en kan hopelijk nog steeds vermaken.

Het thema van dit eerste nummer is extravaganza. Helaas is daar in deze geïsoleerde winterwereld nog weinig van te vinden. Gelukkig brengen onze schrijvers ons mee naar een wereld vol hyperbolen, bijzonderheden en rariteiten. Zo schrijft Aoife over de vreemde wereld van kinderschoonheidswedstrijden, en vertelt Lotte over een spectaculaire dragrace. In de geschiedenis is er uiteraard ook veel extravaganza te vinden, dat laten Alex en Arturo zien. Ook Ivo en Jitske beschrijven extravagante taferelen aan historische tafels.

Je zou bijna denken dat er in onze wereld niks meer gebeurt. Gelukkig doet Huub een rondje langs de politieke velden en laat Beau zien wat voor impact social media heeft op die politiek. Berend herinnert ons dat er mensen zijn die zowaar nog fysiek tentamen hebben, ook al gaat dat ook niet altijd goed. Lezers die de wel wat afleiding van onze wereld kunnen gebruiken hebben ook niks te klagen. Tim en anderen schrijven prachtige fictie om in te verdwalen.

Jullie horen weer van ons na de kerstvakantie. Voor nu, veel leesplezier en hopelijk tot snel.

Gijs

REDACTIE

Ivo van Arendonk
Berend van der Hoop
Alex Nagel
Jitske Hell

Arturo Tripiciano
Huub Mol
Beau Visser
Tim Groot
Lotte Nieboer
Aoife Tilleman

Arturo Tripiciano

You really don't have to go great lengths whenever you feel like you need some of that extra weirdness and fun you need to end a tiring day on an exhilarating note: just open Netflix and put on an episode from Community. It's that easy.

Jitske Hell

On the menu of any 'trendy' restaurant or café in Amsterdam. But you are, of course, already familiar with their concept, right?

Lotte Nieboer

Om 3 uur 's nachts.

Berend van der Hoop

Op de universiteit
natuurlijk

Felix Smit

Daarginder

Aoife Tilleman

In the back of
an Amish church
when the girls had
too much 'water'
(wink).

Beau Visser

You can always expect
extravaganza in the
McDonald's after the Feco,
at four in the morning.

argaaasp!**Where can you find Extravaganza?****Alex Nagel**

You can always expect
the most extravaganza at
the parties you decided
not to go to.

Rutger Loof

Iedere keer als het
bijna sluitingstijd was
op de UHSK-kamer.

Tim Groot

Macht, in al haar
vormen

Teddy Scholten

In de hoofden van de
studenten die nog maar een
kwartier over hebben om de
helft van hun tentamen af te
ronden.

Ivo van Arendonk

In een goede
snackbar.

Gijs Toussaint

Het archeolo-
giemuseum in
Brugge. mum-
mie?

Stuart Duncan

In this edition of the
argus of course!

Mariëtte Peutz

De Lidl

BESTUURSBABELS

Het begin

Door: Jasper Schonewille

Ik word wakker in een ander bed in een andere stad. Mijn hoofd bonkt een beetje. Het is eind februari en ik heb de dag ervoor voor het eerst in mijn leven carnaval gevierd in het fameuze Lampegat. Ik heb een slaapplaats bemachtigd omdat mijn vriendin goede connecties heeft met de dochter van een zekere bekende wielrenner. Ik zie een appje: “Hey Jasper, kan je even bellen zo meteen?” Even mijn brakheid aan de kant zetten, het is immers een emotie is mij verteld. Ik spring uit bed en ga klaar zitten. Ik wist dat dit moment er aan zat te komen en ook dat het vandaag zover zou zijn. Mijn carnaval avonturen zijn namelijk de reden dat dit belletje niet de dagen ervoor kon. De telefoon gaat over en ik krijg de bevrijdende woorden te horen: “Wij als Sollicitatiecommissie hebben je gekozen voor het 95ste KKB.” Nu ik dit schrijf krijg ik weer de zenuwen die ik toen ook had. Eindelijk kon ik aan de bak, ik had die zenuwen al zolang opgebouwd maar ik kon eindelijk zeggen dat het mijn jaar ging worden. Ik wist op dat moment dat ik geen idee had wat mij te wachten stond, maar ik had dit toch wel enigszins onderschat als ik er nu over nadenk. Carnaval 2020 is uiteindelijk de reden geweest voor het begin van die verandering, de eerste lockdown was hier het gevolg van. Als ik er op terugkijk had ik misschien gewoon mijn noordelijke tradities moeten behouden en nooit carnaval moeten gaan vieren, als ‘Bovensloter’ carnaval vieren is natuurlijk ook gewoon vragen om problemen.

Dit is natuurlijk onzin, maar je zoekt soms toch wat zweverige redenen voor het werken van de wereld. Feit blijft wel dat mijn jaar als bestuur van de UHSK grotendeels getekend wordt door COVID-19. Ik heb veel met voorgangers gepraat, iedereen vraagt mij hoe jammer ik het vind dat alles zo anders is nu. Mijn antwoord is altijd dat ik niet beter weet en dat ik alsnog geniet. Een bestuursjaar doen is hoe dan ook anders dan elk ander jaar wat je kan doen. Ik geniet, al is het van andere dingen dan mijn voorgangers en hopelijk opvolgers.

De laatste twee activiteiten uit het pre-Corona tijdperk waren de Diesborrel en het Diesgala. Bij de Dies borrel werden wij als 5-mans bestuur aangekondigd en kwam iedereen op de borrel quasi verbaasd ons feliciteren. Van de meeste, waaronder ik, was het ook helemaal geen geheim dat we het bestuur ambieerden. Ik ben blij dat we dit moment nog fysiek gehad hebben, ook al vond ik het op dat moment erg ongemakkelijk. Gefeliciteerd worden zonder eigenlijk nog wat bereikt te hebben zorgt altijd voor rare gespreksstof. Maar die ongemakkelijkheid werd teniet gedaan door de liefde die iedereen op de Diesborrel ons liet zien. Ik ben ook blij dat ik het Diesgala nog heb mogen mee maken. Mezelf optutten en een jasje aan doen is toch een van mijn favoriete bezigheden, dat is ook een algemeen bekend feit over mij.

Ik moet zeggen dat het wat langer duurde om te beseffen dat ik ook echt daadwerkelijk bestuur was, zeker door het missen van fysieke activiteiten en het niet kunnen openen van de kamer. Het begint alleen nu wel te dagen. Nu ik een stuk mag schrijven voor de Argus, ik een discussieavond heb mogen organiseren en de activiteiten van commissies de agenda beginnen te vullen. Nu komt de overstap van alleen maar vergaderen naar daadwerkelijk commissies helpen met het organiseren van activiteiten. Ik mag ook een stuk schrijven voor de Almanak, dat voelt heel speciaal. We moeten niet vergeten dat dit een speciaal jaar is voor de UHSK. Ik ben blij dat ik er een onderdeel van mag zijn.

Dat brengt me terug bij die ochtend in Lampegat en dat brakke telefoontje. Had ik toen nog wel ja gezegd als ik had geweten hoe de toekomst er uit had gezien? Natuurlijk had ik altijd ja gezegd. Ik ben vereerd en blij dat ik dit mag doen en trots op de vereniging. Misschien had ik minder moeten drinken die nacht, dan had ik mijn enthousiasme laten blijken over de telefoon.

Tentamens in tijd van crisis

Door: Berend van der Hoop

Voor de studenten die zijn begonnen met studeren in het jaar 2020 zal het zeer bekend voorkomen: de massale tentamens in het Educatorium op de Uithof. De grote zalen, gevuld met tafeltjes en kleine laptops, zullen waarschijnlijk weinig fijne herinneringen terugbrengen bij de gemiddelde student. Zelfs de eerstejaars hebben dit inmiddels mogen proeven. Voor mij is dat beeld zeker herkenbaar, maar ik heb ook andere associaties met het 'Educ'. Ik werk er namelijk als E-surveillant. Ik ben die student die daar vooraan in de zaal lekker zit te niksen en jou als je een vraag hebt er even op wijst hoe de shift-toets werkt. En ik verdien er een goed zakcentje mee ook, met dat niksen. Dat terzijde, ik begon net met te stellen dat alleen studenten van vóór 2020 dit beeld herkennen. We weten natuurlijk dat er dit jaar geen tentamens op de Uithof plaatsvinden; we zitten allemaal thuis te bikkelen. Daar stop ik je echter even, want het klopt dat de studie Geschiedenis tegenwoordig bijna alles vanuit huis doet. Ik heb zelf nota bene een paar dagen terug een RemindoToets vanuit mijn bed zitten maken. Er zijn echter zeker nog tentamens die op locatie plaatsvinden. En laat me jullie eens vertellen wat voor extravagante vertoning dat is tijdens deze pandemie.

Alles ging natuurlijk dicht in maart, ook alle universiteitsgebouwen. Gelukkig werd besloten om vanaf juni weer tentamens te houden met kleine groepen, voor studies die niet anders kunnen dan op locatie: Geneeskunde en dergelijke. Eerst mochten er per zaal 30 mensen plaatsnemen, toen 100 en later zelfs zo veel als mogelijk was met de anderhalvemeterregel. Allemaal goed en aardig, maar het bijzondere aan dit verhaal is wat voor geweldige georganiseerde chaos de universiteit is geworden.

Tentamens worden altijd gesurveilleerd door verschillende mensen. Wij als E-surveillanten zijn studenten die in principe alleen de laptops opbouwen en helpen met technische problemen. Verder zijn er docenten voor het vak zelf, en bij Geneeskunde vaak ingehuurde surveillanten van bovengemiddelde leeftijd. Deze niet zo heilige drie-eenheid zorgde zonder een

pandemie al vaak voor oproer en in de huidige situatie al helemaal. Mensen die het of niet zo nauw nemen met de regels, of juist véél te nauw. Mensen aan wie nog eens alle regels uitgelegd moeten worden vlak voor het tentamen begint. Studenten die op een enorm kluitje gaan staan wachten buiten de zaal, ondanks de aangegeven looproutes en staanplaatsen. Diezelfde looproutes zorgen ervoor dat als je naar de wc moet, je het halve gebouw door moet lopen en in een geval zelfs door een tentamenzaal heen moet. Je kan je voorstellen dat het laatste meestal genegeerd wordt.

‘Het bijzondere aan dit verhaal is wat voor georganiseerde chaos de universiteit is geworden’

Al deze regels en looproutes worden gehandhaafd door coronacoördinatoren, de beruchte coco's. Dat werd een tijdje aan de E-surveillanten uitbesteed, maar wordt nu gedaan door ingehuurde werkrachten. Een enkele keer is zelfs Anton Pijpers gespot met een geel hesje. Stel je twee situaties voor: in de een is de coco zo streng en effectief dat iedereen zich verstopt achter zijn mondkapje en braaf alle pijltjes volgt. In de andere wordt hij zowat omver gelopen door groepjes studenten die hand in hand door de gangen huppelen. Wellicht een tikkeltje overdreven, maar ik heb zeker twee uitersten gezien. Dit zorgt ook vaak voor bizarre situaties waarin docenten, coco's en surveillanten elkaar staan uit te jouwen om verschillende redenen. Soms toch zeer begrijpelijk als je slechts een kladpapiertje voor je studenten wil halen en daarvoor drie rondjes om de Uithof moet lopen.

Ook de eerder genoemde surveillanten van iets-meer-dan-bovengemiddelde leeftijd zorgen vaak voor vertier. Vooral omdat ze toch nog vaak moeten hoesten of niezen en dan door tientallen studenten angstvallig aangekeken worden, inclusief ik en mijn collega's. Naast corona-akkefietjes is het überhaupt vaak een merkwaardige situatie met deze surveillanten. Ik zit niet geheel ontoevallig dit artikel te schrijven tijdens het werk, en zojuist kwam een van de ingehuurde surveillanten de tentamenzaal ingereken met haar vouwfietsje, om vervolgens op de gang te gaan zitten. Saai kun je het niet noemen. Het is dus helemaal niet zo erg dat geschiedenisstudenten hun tentamens thuis moeten maken.

De Eerstejaarsexperience in Corona Tijd

Door: Lotte Nieboer

Dit jaar is alles anders dan anders. En niemand ervaart dat zo goed als de eerstejaars. Of je nou zeventien, achttien jaar bent en net van de middelbare school komt met coronadiploma, of als dit al je derde studie is: voor iedereen is het nieuw. Niets lijkt te gaan zoals dat de voorgaande jaren altijd zo is gegaan: een UIT-week van drie dagen, geen fysieke introductie van je werkgroep, je docenten pas na 3 weken in levende lijve zien, en dan ook nog eens online tentamens moeten maken. Hierbij een steunbetuiging aan alle studenten die hun eerste jaar in rook zien opgaan.

Het begon allemaal al met de UIT-week. Niks 5 dagen lang feesten, de stad verkennen met je groepje, en je inschrijven voor verenigingen. In plaats daarvan 's ochtends in je pyjama voor je laptop wachten op de digitale opening. En daar bleef het niet bij. Al op de eerste dag wordt bekendgemaakt dat fysiek afspreken met je groepje buiten de activiteiten niet toegestaan is. Maar toch niet getreurd, er is nog een digitale verenigingsmarkt en ook is er natuurlijk het appcontact binnen de groepjes. Uiteindelijk is het een beetje improviseren.

Dan, de week van de waarheid: de allereerste week van september. Ook hier geldt: een digitale introductie via Teams in plaats van fysiek op de Universiteit. De techniek is niet altijd even soepel maar uiteindelijk komen alle departementshoofden, coördinatoren, universiteitsbibliotheekmedewerkers, en studieadviseurs aan bod. Het is veel informatie zo in een keer en er blijft dan ook niet veel hangen. Daar gaat het ook niet om: de werkgroep is veel interessanter.

Wie zit er allemaal in mijn werkgroep?

Beetje leuke mensen?

Speciaal voor iedereen wiens webcam het niet doet is er een leuke stadswandeling georganiseerd voor de werkgroepen door de UHSK. Toch blijft het behelpen: niet iedereen is er op de stadswandeling, de tijd om je online voor te stellen is maar beperkt, niet iedereen woont een beetje in de buurt van Utrecht. Het verschil met de middelbare school waar je je vrienden elke dag zag is groot. Niettemin worden er al voorzichtig vriendschappen gesloten: het is een goede start.

Naast alle gezellige, sociale activiteiten heb je natuurlijk ook nog gewoon college. Elk vak heeft weer zijn eigen ingewikkelde manier

van fysieke werkcolleges roteren maar met vallen en opstaan komen we er wel uit. Ook online hoorcolleges zijn maar matig zo. Tegelijkertijd doen de docenten wel ontzettend hun best om er toch nog iets van te maken. Het resultaat mag er dan ook zijn, vooral in deze moeilijke omstandigheden. Dat niet elke docent even Teams-vaardig is, is ze helemaal vergeven. En laten we eerlijk zijn: het is best fijn om die hoorcolleges gewoon op 1,2x snelheid af te kunnen spelen.

De eerste tentamens zijn natuurlijk altijd spannend. Nu nog meer dan anders: online een openboektentamen is toch wel vreemd. Verwarring alom en er wordt dan ook druk geappt in de werkgroep whatsappgroep. Want wat is dat Remindo eigenlijk? En hoe log je daar dan in? Moet je echt een hele minuut wachten totdat je toestemming krijgt van de docent? Het valt allemaal nog niet mee. Gelukkig zijn er altijd meer ervaren medestudenten die wel een handje willen helpen.

Al met al is het nog niet gemakkelijk zo studeren in coronatijd met je coronadiploma en je coronalening en je coronabaan. Om nog niet te spreken van quarantaine-scares en mondkapjes-vergeten-paniek. Hoewel er veel anders is voelt er toch ook veel hetzelfde. De aloude tentamenstress, paniek om de juiste annotatie, en in slaap vallen tijdens de hoorcolleges zijn terug van nooit weggeweest. Laten we daarom vooral een beetje lief zijn voor elkaar. Alleen samen krijgen we het eerste jaar onder controle.

Door: Ivo van Arendonk

Zoals ieder weldenkend mens ben ik verzot op eten. Eten staat voor mij gelijk aan genoegdoening, aan volmaaktheid, aan ongeëvenaard genot. Hoewel ik ervan overtuigd ben dat er velen met mij zijn die deze mening delen, toont de geschiedenis ons dat eten niet altijd enkel van emotionele waarde is geweest. Voor onze voorouders, de Bourgondiërs, de aartsvaders van de Lage Landen, had op weelderige wijze dineren ook een politiek tintje. En op 17 februari 1454 vond het meest weelderige en onvoorstelbare diner van ze allemaal plaats.

Filips de Goede, zoon van Jan Zonder Vrees, kleinzoon van Filips de Stoute, de Hertog van Bourgondië. Zijn rijk strekte zich van Dijon tot aan Amsterdam, en omvatte veel van wat wij heden ten dage de Lage Landen noemen. Onder de leiding van de Bourgondische hertogen zouden deze gebieden floreren tot ongekende hoogten. Ze waren pioniers als het gaat om staatsinrichting, financiën en rechtspraak. Het ambtenarenapparaat was een uitvinding van Filips. Door bloeiende handel en hooggeschoolde arbeidskrachten in steden als Gent, Brugge en Brussel, groeide het Bourgondische Rijk uit tot een steenrijke staat. Eten en drinken uit heel Europa vond haar weg naar de hongerige Bourgondische magen. Zij verheven dineren tot een kunst. Het ene na het andere feest werd gegeven, om te pronken met de vergaarde weelde. De Hertogen lieten talloze architecturale wonderen verrijzen. Schilders als Jan van Eyck en Rogier van der Weyden schilderden hun meest beroemde werken onder de patronage Filips de Goede. Het was niet ongebruikelijk dat rijkelui zichzelf en hun feesten en diners lieten portretteren. De schitterende kunstwerken en gebouwen zijn niet het enige erfstuk wat wij Lage Landers te danken hebben aan de Bourgondiërs. Op 9 januari 1464 riep Filips de Staten-Generaal van de Nederlanden bijeen in Brugge, het begin van een lange turbulente geschiedenis van Hollandse volksvertegenwoordiging. Het markeerde het begin van de Zeventien Provinciën, die later haar stempel zou drukken op de wereldgeschiedenis.

De Bourgondiërs hadden hun zaakjes dus aardig op orde. Maar Filips wilde meer. In 1453, een jaartal dat bij menig geschiedenisliefebber kippenvel veroorzaakt, werd Constantinopel veroverd door Sultan Mehmed de Veroveraar. De heilige Sofia-basiliek werd een moskee, het Byzantijnse Rijk was voorbij, Europa was in rep en roer. Maar niet Filips. Geobsedeerd door de bijna mythische Godfried van Bouillon, de eerste koning van het koninkrijk Jeruzalem, wilde Filips de geschiedenisboeken betreden als de bevrijder van Constantinopel. Zijn vader,

Jan Zonder Vrees, was al eens op kruistocht gegaan naar Nikopolis, om daar ongenadig hard in de pan gehakt te worden door de Osmanen. Filips wilde die afgang op heroïsche wijze rechtzetten.

Maar niemand wilde mee. De nederlaag bij Nikopolis was lang niet de enige kruistocht met een onfortuinlijke afloop. De puf was eruit bij Europa's heersende elite. Ondanks herhaaldelijke smeekbedes van de Paus, had niemand zin om hun schatkist te legen en om duizenden soldaten richting de muren van Constantinopel te laten marcheren. En zo geschiedde het, de gebeurtenis van de eeuw, een die nog tot in den eeuwigheid herhaald en herinnerd zou worden, riep geen reactie op.

Filips stond alleen, geharnast en wel, maar gaf niet op. Hij besloot, en daarmee komen we weer terug bij het begin van dit artikel, het feest van de eeuw te geven. Het was inmiddels 17 februari 1454, en Filips en zijn gevolg bevonden zich in Rijsel. Of zoals de Franstaligen het noemden: Lille. Filips had om en nabij de gehele Bourgondische aristocratie uitgenodigd, in een allerlaatste poging hen over te halen om de wapenen op te pakken en de ketters uit Constantinopel te verjagen. En daarvoor trok hij alles uit de kast. Het zou het feest der feesten worden: het banket van de fazant.

De muren van de feestzaal waren versierd met wandtapijten die de twaalf werken van Hercules afbeeldden. Weelderige muziek werd gespeeld door achtentwintig muzikanten, die zich versholten, jawel, in een gigantische pastei. Er waren blinde draailierspelers, omdat zij dat instrument als geen ander konden bespelen. De gelukkige gasten wisten niet waar ze kijken moesten, want vanuit de andere kant van de zaal klonk ook muziek. Op een immense tafel prijkte een kruiskerk, met glaswerk en al. In de klokkentoren bevonden zich vier zangers. Tussen die zangers en de pasteimuzikanten ontstond een soort muzikaal gesprek, wat een prachtig schouwspel geweest moet zijn. Religieuze gezangen en befaamde melodieën wisselden elkaar af, en liepen soms in elkaar over. Schilders, beeldhouwers, koks en componisten hadden hun krachten gebundeld om het ene na het andere wonderlijke tafereel te laten verschijnen. Een kabouter, wiens benen poten leken en de voeten net klauwen waren, bereed een everzwijn, dat in groen zijde was ingepakt. In een andere hoek vocht Jason, van het Gulden Vlies, een verbeterde strijd uit met een reuzenslag. Er was een zingend hert, met een kind wat zich vasthield aan het gewei. Valkeniers lieten hun roofvogels los

om een losvliegende reiger te vangen. Er vloog een vuurspuwende draak door de zaal. Overal vonden technologische hoogstandjes plaats. Vanuit de vloer werd er stoom geblazen door de stam van een kunstmatige boom, waardoor kleine vogeltjes begonnen te bewegen en zelfs te fluiten. Een illusie die in een gemiddelde show van Hans Klok niet had misstaan. Uit gaten in de vloer blies de stoom bij menig jonkvrouw de rok omhoog, want uiteraard moest die vreselijk onuitputtelijke en schandelijke honger van mannen naar seksuele verleidingen ook gevoed worden. Tijdens dit ronduit vrouwenvriendelijke vermaak, bleven de wonderlijke gebeurtenissen volgen. Een gecastreerde haan was in een harnas gehesen en werd schrijlings gezeteld op een gebraden varken door vier Oost-Europese dwergen door de zaal gedragen. Het hoogtepunt van de avond naderde.

Een reus, eruitziend als een Moor uit Spanje, begeleidde een olifant naar binnen. Die olifant was geen echte olifant, maar een automaat die een draagstoel torste, met daarin een beeldschone vrouw. Zij richtte zich tot de aanwezigen met een lange klaagzang, waarin ze de bevrijders van Constantinopel roem en zaligheid beloofde. De muzikanten speelden inmiddels de klaagzang van de moederkerk van Constantinopel, wat de boodschap van de vrouw enkel en alleen maar versterkte. Nadat de aanwezigen betoverd waren door dit muziekspektakel, trad een ridder binnen in fonkelende wapenuitrusting. Hij droeg een levende fazant in zijn armen. Om de

nek van het beest zat een gouden ketting, belegd met edelstenen. Een stoet van strijders en jonkvrouwen volgde. De ridder knielde voor de hertog. Filips de Goede stond op en verkondigde voor een zwijgend toekijkende menigte, dat hij naar Constantinopel zou trekken om de ketters te verjagen. Zijn zoon, Karel de Stoute, sprong op en zei: 'Ik ook!'. Bevangen door alle spektakels van de avond sprongen meer en meer mannen, ridders en strijders op, die allen verkondigden naar Constantinopel te trekken om de stad te bevrijden van het Osmaanse juk.

Filips dacht met zijn propagandastunt een daverend succes geboekt te hebben. Er werden geloften afgelegd en eden gezworen door de gehele Bourgondische aristocratie. Filips hoopte hiermee ook andere Europese keizers en koningen, hertogen en graven, met zich mee te krijgen op kruistocht. Maar ze hadden het allemaal te druk. De Paus, die zich vlak na de val van Constantinopel nog hard had gemaakt voor een kruistocht, werd ziek en stierf. Filips zelf was ondertussen ook ziek geworden. De herovering van Constantinopel werd op de lange baan geschoven. De kruistocht, die Filips zo graag wilde, kwam niet van de grond. Hij zou zijn droom nooit opgeven. Maar het feest der feesten, het wonderlijke diner in Rijsel, het banket van de fazant, zou ondanks al haar mirakelen en spectaculaire taferelen, toch vooral aflopen in een enorme kater.

The Criticism Circle that Shook Japanese Politics

GESCHIEDENIS

By: Alex Nagel

It is February 28, 1972, and Japan will never be the same. For the last ten-days, the nation's attention has been fixed on a small mountain lodge near the mountain of Karuizawa, a popular tourist destination. The police have besieged the lodge, which has been held by five left-wing terrorists who have taken the wife of the proprietor hostage. It will eventually take a wrecking ball and water cannons to finally dislodge them and arrest all five members.

For the police, the siege will be the end of a long hunt. Eventually, they will find the training camp where the radicals had been residing. There they will start finding shallow graves. At first thinking these are the bodies of locals, kidnapped and murdered for some unknown purpose, they begin identifying the corpses. This will be difficult, many of the bodies will show signs of intense trauma. But after the first few confirmations the police will realize something. The bodies belong to comrades of the arrested radicals. So, they begin interrogating their prisoners, including those arrested before the hostage crises. Slowly the story of the criticism session that would destroy student and radical left-wing politics in Japan for a generation begins to unfold.

The Birth of the United Red Army

The Sekigunha or Red Army Faction was founded in 1968 as a left-wing student organization. The RAF was born of the heady mix of internal disputes over doctrine and the violent police crackdowns that would birth many of the radical organizations of Japanese politics. Japanese communism after the war had seen an incredible explosion of growth, helped along by the American occupation forces, who helped guarantee student self-government and the elimination of hardcore imperialist teachers from the education system. But by the 1960's, this initial freedom had been curtailed, with purges of communist educators and politicians, as well as police action. As a result, the more radical students turned towards terrorism, eventually founding the Red Army Faction.

On March 31 1970 the group, armed with swords and pipe bombs, successfully hijacked Japan Airlines Flight

351, taking over a hundred hostages. They would eventually exchange the hostages for the Vice Minister of Transportation and use the plane to escape to North-Korea. While certainly a success in terms of terrorist action, it also attracted greater media and police attention, while also depriving those remaining in Japan of some of their most experienced colleagues.

After the flight of most of the group's leadership cadre, a man named Tsuneo Mori took control of the group.

Was he experienced? Barely. Charismatic? Not particularly. But he was there, and he was the most senior member, and thus he became the leader. Mori solidified his control after the departure of Shigenobu Futsako, who left to create her own group in Palestine, eventually planning the 1974 French Embassy attack in The Hague.

Meanwhile the RAF merged with the Keihin Ampo Kyoto, a smaller but also better armed group led by Nagata Hiroko, to create the United Red Army (URA). By December 1971, police across Japan were scrambling to find this new terrorist group. After several successful robberies of gun stores, the URA had disappeared. The police knew that many of the more prominent members seemed to

have disappeared from the urban spaces they normally inhabited. They began receiving tips from inhabitants of the Gunma mountain range, speaking of the sudden arrival of a lot of shabby, young folk. The police also found traces of a camp used by the radicals, suggesting the leadership of the URA had headed to the mountains for some purpose. Given the history of the RAF, the police suspected that the goal was training the younger members.

Blood in the Snow

What would happen instead of training was a series of murders that would forever stick in the collective memory of Japan. It all began in the second week of February 1972, when the group initiated a new criticism circle. A criticism circle was a common feature of left-wing groups of the era, and involved going around in a circle, with each person criticizing some other member. This carried the same intent as a writer's room. Not

only would the criticism help members improve, but by placing this criticism out in the open, it would reduce intergroup conflict derived from rumor and whispered critique.

However, the criticism would mostly take the form of sniping between the two halves of the URA, each escalating from criticism to outright abuse. With animosity simmering, it was only a matter of time before things turned violent. The first victim was Ozaki Mitsuo, a member of the Keihin faction, who was accused of loose lips and a lack of zeal. His punishment would be a boxing match against a bulkier opponent, and after enduring this violent assault, he made the mistake of thanking Mori for the opportunity to become a better revolutionary. This was viewed as an attempt to flatter his way out of his rightful punishment. And so, he was forced to stand outside, at night, in sub-zero temperatures, until dawn. Beaten and bruised, he asked to be allowed to lay down, for which he was beaten. Throughout the night, those inside would occasionally hear Ozaki begging to be allowed inside. For this he was also beaten. The next morning, he was found dead.

This was something of a shock for many of the members, who did not see killing youths as a goal of their movement. But Mori quickly decided that Ozaki 'chose' to 'sacrifice' himself because he realized he was 'too weak to be a revolutionary'. The group then turned on another member and sentenced him to the same fate as Ozaki.

The next two victims would first be beaten and after confessing to some imagined crimes to escape punishment, were tied to posts outside and left in the cold. The next morning, one would be found dead. The other, named Kojima, was found beating his head in on the post he was tied to. He was taken inside to rest, from which he never rose. His open eyes were interpreted as a final act of defiance. Next, two of Kojima's friends were ordered to repeatedly stab his corpse. They had committed the sin of confessing they were afraid to die. Over the next few days, more bodies would be buried, some people killed by Mori personally, some asking to die, most tortured. During this the camp continued its regular training and daily chores.

The Siege that Ended it All

While this was happening, the police were closing in. Mori and Nagata left for supplies, and for some unknown reason, the remaining revolutionaries elected to move to a nearby cave. Before long however, they decided that the cave was too exposed, and they packed up and left. But they forgot to inform

Mori and Nagata, who were arrested after coming to the cave. Those remaining split up, with the largest band of five deciding to take over a nearby mountain lodge. Before long, the police arrived, and both sides prepared for a siege.

The first victim was a civilian, who rushed past the police line and attempted to push a lunchbox through a window, apparently to ingratiate himself with the radicals. He was immediately shot by the radicals. The police would spend the next ten days trying to convince the radicals to surrender peacefully, by having the parents of the radicals and the husband of their hostage implore them to give up. While also repeatedly trying to penetrate the lodge, especially the third floor where the radicals were situated.

The siege would become one of the most viewed events in the history of Japanese broadcasting. It would claim the lives of two police officers and the eye of another. Eventually the radicals were arrested, and the hostage was rescued unharmed. After the siege, the police would begin investigating the training camps, unearthing both the bodies and the story that would shock Japan.

In the end, it was this, more than any police raid or law, that destroyed radical leftism in Japan. Reading how supposed comrades murdered one another in cold blood would forever tarnish any idealized vision

of a small, devoted revolutionary group. Plane hijackings in this era were done with the goal of a plane ride to another nation and was often victimless. But this incident had victims, on different sides. It was demoralizing for those engaged in revolutionary action and frightening for everyone else. Japan's national broadcasting corporation saw a peak viewing share of 89.7% during the siege, and the incident became a cultural touchstone for many. While the tensions that would lead to the series of murders was more than

just what came out in the criticism sessions, the sessions clearly escalated tensions. So, for those stuck in boring or pointless or contentious meetings, remember, you will probably come out alive and unharmed.

Ik zal eerlijk toegeven dat ik niet goed weet wat dronkenschap is. Het lijkt dan misschien ook vreemd dat ik hier dit artikel aan wijd, maar als geschiedenisstudenten zouden worden weerhouden van schrijven over onderwerpen waar ze niks van weten, zouden docenten een stuk minder na te kijken hebben. Bepaalde basis-kennis heb ik wel. Sinds de prille leeftijd van vijftien heb ik uitgebreid empirisch onderzoek ondernomen. Na een paar biertjes zijn de reflexen minder scherp. Na nog wat meer biertjes kom je de lunch weer tegen en is opstaan een uitdaging. Nog meer bier, een hoeveelheid die ik niet wil testen, is dodelijk. Maar dat is natuurlijk niet wat dronkenschap is. Als een alien hier zou landen en zou vragen waarom we al dat bier dronken, zou niemand zeggen: 'oh dat, dat is om onze reflexen te beperken!'. Wat dronkenschap precies betekent valt hier dus niet te lezen. Desalniettemin is het interessant om te verkennen hoe men in het verleden dronken werd. Drank is er namelijk al zolang als de mensheid zich kan herinneren, en verschillende volken en culturen gingen hier anders mee om. Dronken worden is dus niets bijzonders. Extravagant dronken is een ander verhaal. Om te zien hoe dit eruit zag moeten we terug naar de Egyptenaren en de Grieken.

Escalerende Egyptenaren

De oude Egyptenaren geloofden dat bier de mensheid had gered. De mythe ging als volgt: men was vuil in de mond geweest over Ra, de oppergod. Dit bleek geen goed idee, Ra verloor zijn geduld en besloot dat het genoeg was geweest met hele zootje mensheid. Hij stuurde Hathor om dit klusje te klaren, een godin met het hoofd van een leeuw en het temperament van een Chihuahua. Ze begon mensen bij bosjes af te slachten en het einde leek nabij voor de mens. Toen kreeg Ra medelijden,

hij kon het bloedvergieten niet meer aanzien en beval Hathor te stoppen met haar spreek. Hathor wilde daar echter niks van horen. Zo'n godin die gelooft dat wie Ra zegt ook B moet zeggen. De Egyptische oppergod had nu een probleem. Dus liet hij snel duizenden liters roodgekleurd bier over de velden gieten. Hathor, die dacht dat het bloed was, begon gretig te slurpen en al snel vergat ze waar ze eigenlijk mee bezig was. Hathor sliep haar roes uit en de mensheid was gered.

Dit was voor de Egyptenaren uiteraard reden genoeg voor een feest en daar hoorde de nodige laveloosheid bij. Een goede borrel was de Egyptenaren namelijk niet vreemd. Hoe vaak ze dronken weten we niet precies, maar als ze dronken, ging het er hard aan toe. Mannen en vrouwen kwamen samen om kacheltje lam te worden. Dat samenkomen was ook wel belangrijk, niet omdat drinken zo'n sociale bezigheid was, maar omdat voorkomen moest worden dat mensen in hun eigen kots zouden verdrinken. De Egyptenaren dronken blijkbaar niet om sociaal of gezellig te doen, maar om dronken als een meloet te worden. Hoe we dit allemaal weten? De Egyptenaren zijn zo vriendelijk geweest om velen van deze taferelen te vereeuwigen. Ze waren dus ook nog eens trots op hun drinkgedrag. Daar waar de gemiddelde Historische Studentenkring bewijs van haar bezopen avonturen zo diep mogelijk op de website verbergt, kladderden de Egyptenaren het met gepaste trots op de muren van hun piramides.

Dit brengt ons bij het alcoholische hoogtepunt van de oud-Egyptische jaarkalender: het Tekh-festival, ook wel het festival van dronkenschap. Op deze jaarlijkse feestdag vierden de Egyptenaren de godin Hathor en de redding van de mensheid door het wonder van bier. Iedereen die iemand was in het oude Egypte was erbij, een

hele gebeurtenis. Het feest begon bij zonsondergang; Jan en alleman stond te wachten aan de oever van de nijl, van kop tot teen bedekt in geurige olie, bloemblaadjes en schaarse kleding, totdat het ceremoniële schuitje, drijvend op de nijl op hen af kwam. Dit symboliseerde de godin en wanneer het aan de oever kwam werd het overgoten met, je raad het, roodgekleurd bier. Er werden grote ladingen bier en wijn uitgedeeld, en bijna geen voedsel. Er was namelijk maar één doel: heilige dronkenschap. Een priester klom het podium op en sprak woorden in de zin van: laat ons drinken, laat ons eten, laat ons neuken. Dat laatste wordt meestal vertaald als 'seksuele betrekkingen' maar in het omschrijven van wat volgt is geen ruimte voor preutsheid. Dronkenschap en seks gingen namelijk hand in hand voor de Egyptenaren en dus had op het festival voor dronkenschap iedereen seks. Iedereen was overgoten in olie, de sterren stonden aan de hemel, iedereen was in de lorum en bovendien, de priester beviel het ze. Dit alles lijkt niet zo netjes maar de Egyptenaren waren ook niet netjes. Zeker als je bedenkt dat bij dit alles ook nog flink gekotst werd. Zelfs de deelnemers met een bijzonder sterke maag werden met speciale kruiden gedwongen om over te geven. Het lijkt een soort religieus vereiste te zijn geweest. 'Een barfje voor de sfeer' om in meer moderne termen te spreken. Hoe het festival eindigde is wellicht meer herkenbaar voor ons. Na gedronken en gekotst te hebben en seks met vreemdelingen te hebben gehad, ging iedereen namelijk slapen. Gewoon, op de vloer van de tempel. Dit is echter waar de magie pas echt begon. Een aantal mensen had nuchterdienst, en had gewacht tot alle zuiplappen in slaap waren gevallen. Wanneer de eerste zonnestrallen de tempel binnenvielen, begonnen zij oorverdovend te trommelen en werd een gigantisch beeld van Hathor de hal in geduwd. Het was een extatische ervaring. De beschonken gelovigen knielde voor hun godin en op dit speciale moment zou elke wens door haar worden vervuld. Tenminste, als men nog wist wat hun wens was.

Grieken naar de getver

Vandaag zouden wij de Egyptenaren zien als een stelletje vulgaire en asociale dronkelappen, ook al klinkt dat voor de bewoners van Ameland misschien als een hypocriete uitspraak. In schril contrast met de Egyptenaren, en toegegeven, ook de gemiddelde UHSKer, stonden de Grieken. Waar de Egyptenaren van dronkenschap een extreme sport hadden gemaakt, zagen de Grieken het iets om al strelend aan de baard goed en diep over na te denken. Ze filosofeerde, onder het genot van wijn, over hoe dronken men zou moeten worden en hoe men zich dronken moet gedragen. Plato had hier specifieke gedachten over. Volgens hem was zuipen als naar de sportschool gaan. De eerste keer gaat het niet zo goed en doet het de volgende dag veel pijn. Maar oefening baart kunst. Als je kacheltje lam

nog steeds beheerst kan blijven was je volgens Plato een echte man. Het doel was om ook in gezelschap beheerst en beleerd te blijven, zodat iedereen wist dat je een echte man was. Het idee hierachter is dat een man die betrouwbaar is als hij van Teeuwes nog Meeuwes weet, altijd betrouwbaar is. Wanneer iemand compleet starnakel is komt zijn ware persoonlijkheid namelijk naar boven. Hieruit volgt logischerwijs dat een geheelonthouder totaal niet te vertrouwen is. Bij de Grieken werd dus verwacht dat je dronk, zelfs dat je dronken werd. Het was alleen niet de bedoeling dat je dan ook de beheersing verloor. Het toneel waarop deze Griekse komedie zich voltrok was het symposium.

Denk hierbij niet aan het jaarlijkse UHSK-evenement. Ten eerste waren vrouwen niet welkom. Althans, vrouwen uit bepaalde beroepstakken waren wel welkom maar die waren eerder entertainment dan waardig onderdeel van het gezelschap. Daarnaast waren er een stuk minder powerpoints. Er was wel veel gepraat, al was dit vaak inhoudelijk van mindere waarde. De heren gingen op zijdezachte sofa's in een cirkel zitten en voordat de wijn werd geschonken werd er eerst een hoop gekletst en ceremonieel gedaan. Wanneer de wijn dan eindelijk gedronken mocht worden liep het vaak al snel uit de hand. Op een gemiddelde avond gingen er meerdere vaten wijn doorheen. De leider van de avond, een rol die Plato zelf vaak vervulde, bepaalde namelijk wanneer en hoeveel er gedronken werd. Deze hellenistische procantor had veel macht, hij besloot uiteindelijk of je kotsend je bed in kroop of met je eigenwaarde nog intact naar huis kon.

De ongelukkige alien die ons met de bonk erin zou aantreffen zou waarschijnlijk, ook met deze vermakelijke historische context, nog steeds niets van dronkenschap begrijpen. Maar kijkende naar het plezier dat wij, de Egyptenaren en de Grieken met het spul hebben, zou hij misschien toch geneigd zijn een slokje te nemen. Genieten is in dit geval belangrijker dan weten, daar proost ik op.

Door: Jitske Hell

In het collectief geheugen staan de banketten van enkele eeuwen geleden bekend als schranspartijen, het liefst met een groot karkas midden op tafel. Er werd geschrokt en gezopen, en geen biervat of wild zwijn was veilig tijdens deze feesten. Om nog maar te zwijgen over tafelmanieren. Maar dit simpele beeld doet de vroegmoderne banketten onrecht aan. Niet alleen schranst de moderne mens zelf ook heel af wat in all-you-can-eat-restaurants, de banketten in de renaissance waren geen simpele vreterij. Integendeel, deze diners barstten van de symboliek, subtiele humor en experimenten met smaken. En degenen die het hele spektakel mogelijk maakten, waren de koks. Het is hoog tijd dat hun imago een beetje opgekrikt wordt.

Op het feest van aartsbisschop Nevills troonbestijging werd een half dierenrijk soldaat gemaakt.

Het banket in de renaissance

De banketten van de renaissance waren uitgebreide avonddiners met uitsluitend adellijke gasten. Dit konden er veel of weinig zijn. De omvang van de maaltijd die bereid werd, kon dan ook heel bescheiden of juist gigantisch zijn. Zo werd op het feest van aartsbisschop Nevills troonbestijging in 1465 in York een half dierenrijk soldaat gemaakt. Er werden duizend schapen, tweeduizend varkens, tweeduizend ganzen, vierduizend konijnen, twaalf bruinvissen en zeehonden en honderden

vis- en wildbraadgerechten klaargemaakt. Bij deze culinaire massamoord horen wel wat kanttekeningen. Al dit eten was in praktijk waarschijnlijk niet alleen voor de adel. Banketten waren vaak zo uitgebreid, dat de adellijke gasten hun bord vrijwel nooit netjes leegaten. De restjes van de enorme feestmaaltijden werden doorgegeven aan – lees: gedumpt bij – de bediening en het ploeterende keukenpersoneel. Maar de koks waren niet alleen belangrijk bij dit soort immense banketten. Ook bij intiemere diners waren hun kookkunsten onmisbaar. Niet alleen moest er veel keuze zijn en moest het eten goed smaken, alles – van de soort vis tot de garnering – had een betekenis.

En die betekenis was van belang, omdat banketten en diners vaak (informele) diplomatieke aangelegenheden waren. Historicus Ken Albala zag het renaissancebanket daarom als een theaterstuk, waarin elke gast een rol had en waarin alle aanwezige voorwerpen een betekenis hadden. Het verloop van een banket zou als het ware aan de hand van een sociaal script verlopen, met hier en daar wat improvisatie. Alles tijdens zo'n banket was dus bedoeld om een bepaald imago te creëren. De sleutelrol was daarbij weggelegd voor het eten. Eten waren uit verre oorden impliceerden verre handelsrelaties, dure etenswaren impliceerden rijkdom. En probeerde de kok indruk te maken door te innoveren met nieuwe ingrediënten of combinaties, of waren de gerechten juist heel traditioneel? En hoe zagen de porties eruit? Kleine porties konden een herinnering aan het belang van bescheidenheid en zelfbeheersing betekenen. Verder

kon er ook gecommuniceerd worden via spectaculaire presentaties, thema's, contrasten tussen texturen, kleuren en smaken en het gebruik van bepaalde kruiden. Een gerecht met pittige, exotische kruiden kon de gast bijvoorbeeld uitdagen om zichzelf te bewijzen.

Een banket was op deze manier een sociaal-politiek toneel, waar iedere gast een rol te spelen had en waar eten een taal geworden was. En hoewel de koks zich achter de schermen bevonden en het menu niet altijd zelf bedachten, was hier wel een grote rol voor hen weggelegd. Het keukenpersoneel moest niet alleen verstand hebben van smaken, texturen en de culturele betekenissen van etenswaren. Het geheel van alle ingrediënten moest er ook mooi uitzien en indruk maken. Met deze nadruk op betekenis en uiterlijk, werd koken een soort kunst.

Honderdtwintig keer steur

De banketkokken van de renaissance waren gespecialiseerd in verfijnde hapjes, want dat was inmiddels de nieuwe stijl. Klein, elegant gevogelte, schaaldieren en kleine visjes zoals paling waren de sterren van het menu. Het indrukwekkende grote wild en de grote wilde vissen van het middeleeuwse banket waren niet van het menu verdwenen, maar werden nu vaak in kleine porties geserveerd. Alles moest in een paar elegante hapjes weg te werken zijn. De koks lieten zich inspireren door allerlei 'nieuwe' etenswaren die vanuit andere werelddelen werden geïmporteerd, zoals exotisch gevogelte, kaneel, suiker, koriander, chocolade en gedroogd fruit.

Een voorbeeld van zo'n culinair kunstwerk is het lot van een zestiende-eeuwse steur, beschreven door Giovanni Battista Rossetti in 1584. De steur is een grote vis, maar met delicaat vlees waar een flink prijskaartje aan hing. Een volwassen steur kan namelijk wel twee tot drie-een-halve meter lang worden en weegt gemiddeld 220 kilogram. Tijdens het diner wat Rossetti beschreef, werd een steur gedurende vijf dagen in honderdtwintig delen geserveerd. Hierbij was balans en harmonie tussen de gangen en de plaats van een gerecht op de eettafel belangrijk, maar er werd ook volop gebruik gemaakt van verschillende kruiden, fruitsoorten en zeevruchten.

De tweede gang van het menu zag er zo uit: het eerste gerechtje was steur van het spit met rozemarijn. Dit werd gevolgd door gegrilde steur, tagliatelle van steur gefrituurd met een garnering van sinaasappel, geklopte steur in krabbenschelpen, grote plakken steur gestoofd in groene saus, een taart van steurmilt met spinazie en gevulde steurrolletjes van het spit. Hierna kwam gepocheerde steurbuik, die in staafjes in halvemaanvormige pasteitjes werd verwerkt en vervolgens samen met een garnering van gekonfijte citroen werd gefrituurd. Dan volgden er nog stukjes steur met een soort reuzel, steur gefrituurd en gekruid met azijn, geklopte steur met kruiden en kaviaar

in slakkenhuisjes, steurrolletjes met gefrituurde prei, gefrituurde steur met gefrituurde peterselie, gebakken steurmilt op biscuits en tot slot kleine gehaktballetjes gestoofd en gefrituurd met rozemarijn en saliesnippers. En dit was alleen maar de tweede gang. Het is geen verrassing dat Rossetti zijn waarnemingen voor het einde van dit vijf dagen durende diner had opgegeven. Dit noodlottige einde van de steur was daarbij een diner met een klein aantal gasten. Dit feestmaal was dus niet eens een grote aangelegenheid, maar het menu was wel bijzonder.

Zo werd pauwenvlees versierd met de veren van de onfortuinlijke pauw in kwestie.

De kok als kunstenaar

De renaissancekoks deden meer dan alleen chique ingrediënten gebruiken en een eindeloze stroom aan lichaamsdelen van grote vissen opdienen. Koks werden soms bijna kunstenaars, of misschien wel helemaal. De banketmaaltijden die werden geserveerd zagen er namelijk uit als echte kunstwerken. Zo werd pauwenvlees versierd met de veren van de onfortuinlijke pauw in kwestie. Zoals al bleek uit het steurdiner, werden de schelpen van zeevruchten leeggehaald en gevuld met andere vlees- en vissoorten die de gasten moesten verrassen. Hele deegconstructies, zoals de halvemaanvormige pasteitjes, moesten opgesneden worden om te ontdekken wat de kok erin had verstoppt. Er werden ook sculpturen gemaakt van suiker, die een mythologische scène uitbeeldden of een woordgrapje maakten met de naam van een gast. Suikersculpturen waren soms ook een eerbetoon aan een speciale gast. In het maken van de gerechten werd constant gespeeld met contrasten, in textuur, kleur en smaak. Ken Albala vergeleek de koks van de renaissance zelfs met Caravaggio en Rubens. Albala vond dat de renaissancebanketten kunstvormen waren, die thuishoorden in de stroming van de barok. De luxe, de rijkdom en het dramatische karakter van barok zouden volgens hem gereflecteerd worden door de bankettafels van de zestiende en zeventiende eeuw.

Of de kookkunsten van de renaissancekok daadwerkelijk een aparte kunstvorm zijn, staat open voor debat. Maar Albala's benadering van vroegmoderne banketten, waarin koken als volwaardige kunstvorm werd gezien, gaf het keukenpersoneel uit de renaissance wel een bepaalde waardering. Kunst of niet, in de vroegmoderne tijd waren de banketten geen tafels vol grote karkassen, maar elitaire en culinaire evenementen waarbij op het gebied van smaak, esthetiek en luxe alles uit de kast werd getrokken. En credit where credit is due, dit was alleen mogelijk door de kookkunsten van de koks.

A Real Extravagant Historical Court!

The Cadaver Synod, the trial of a dead pope

GESCHIEDENIS

By Rutger Loof

When Pope Benedict XVI resigned his Holy See in 2013, it marked the first time that a Pope willingly stepped down from this position. In previous ages, this transfer did not always go so smoothly. A quick glance at the list of popes between 870- and 970 AD shows no fewer than 24 popes were coronated in Rome. Between 896 and 904, there was roughly one pope appointed per year! Occupational hazards of the papacy included being violently deposed, thrown in jail or even murdered. This can be attributed to both political intrigue and corruption in the Vatican at the time, as well as government instability. This corrupt period in papal history is (no joke) commonly known as the pornocracy.

Throughout Europe but also in Rome itself, Popes played a central role in violent power struggles. Popes took sides in a conflict between the various royal families, all pining for grand titles, like King of Italy and Holy Roman Emperor. This all started in the year 897.

Pope Steven VI, then newly appointed, had called for a trial of which he was organiser, prosecutor, and judge all in one. The trial was convened as a synod with all the cardinals, bishops, and other ecclesiastical dignitaries in full attendance. The defendant was a previous Pope; Formosus. But I hear you thinking, usually new popes were chosen when the old one kicked the bucket. That's right! Pope Formosus had been dead for seven months already! They desecrated his grave, dressed his decaying corpse in official papal vestments, and propped him up in a chair. The accused uhm, corpse, was even assigned a defense lawyer. Pope Steven had a young deacon crouch behind the corpse and answer for it.

Formosus' cadaver was accused of perjury, having two bishoprics against Canon law, and rising to the papacy illegally. The gathered clergy of Vatican City watched as pope Steven insulted and berated the corpse, only

sometimes pausing to let the deacon speak a few words, which he had to read from a paper written by Pope Steven. Surprisingly, Formosus was found guilty.

Formosus's corpse was then stripped of his papal vestments and revoked of all its appointments, so that all clerics ordained by him were forced to repeat the appointment process all over again. The three fingers with which Formosus had done his blessings were cut off, and he was to be buried outside of holy ground. All his actions as pope were declared null and void, except the part where Formosus had made Steven a bishop, that one was overlooked. Also, right after they buried Formosus, Steven ordered the corpse to be dug up again and for it to be thrown in the Tiber river.

Now you may wonder, why even bother? Formosus was dead anyway, right? Most people think it was a political theatre. Pope Steven and Pope Formosus were in different political factions. This could have been a way for Steven to delight his allies and terrify his enemies, but Steven could very well have just been insane. Pope Steven reminds me a little of Norman Bates talking to his mother.

But it turns out the pious people of Rome had loved Formosus as their bishop. It was not long before an angry mob dragged Pope Steven into prison. Months later, Steven was strangled to death in his prison cell. Two years later, Pope John IX reinstated Pope Formosus and banned further trials for dead popes. Formosus' body was pulled out of the river by a local fisherman and restored to St. Peters Cathedral.

Formosus' trial remains one of the strangest chapters in the long history of the Catholic Church. The story of the Cadaver Synod seems totally bizarre, but this goes to show that even official historical trials might have an extravagant side.

Een karikatuur van wat het was

Door: Teddy Scholten

In de theaterzaal nemen de bezoekers plaats in hun stoelen. Vol verwachting turen ze naar de gordijnen, hopen dat deze zich snel openen en de show van start gaat. Ze hunkeren naar een leuke avond, dé manier om te ontsnappen aan hun saaie, stressvolle en serieuze levens. Ik voel me ook wel eens zo'n theaterganger, zonder ook maar een stap te hebben gezet in een theater. Voornamelijk als ik de krant opensla – lees: de krantenwebsite open – en een vluchtige blik werp op het nieuws. Telkens hoop ik op een goed bericht, een lichtpuntje in de duisternis en hoewel ze er zijn, blijven ze overschaduwd door negatief nieuws. Nieuws dat allesbehalve geruststellend is en mij geen leuke avond, week of toekomst bezorgt. Woorden als polarisatie en problemen vliegen je om de oren en maken dat de wereld wel op een karikatuur lijkt van wat ze zou willen zijn. Dat is precies wat er met de burleske shows in de twintigste eeuw gebeurde.

Victorian Burlesque

De naam burlesque is afgeleid van het Italiaanse woord burla, wat grap en bespottung betekent. Dit was precies wat er in deze theatervorm centraal stond. De shows bespotten van alles, maar voornamelijk kunst uit de hoge cultuur, waaronder opera's en andere theaterstukken. Bekende voorbeelden hiervan zijn Romeo and Juliet gebaseerd op het gelijknamige theaterstuk van William Shakespeare en de show Faust up to Date (1888) die zich baseerde op opera's over het verhaal van Christopher Marlowe uit de zestiende eeuw. Door deze stukken te herschrijven, te karikaturiseren en ze om te vormen tot komisch theater, gaf men invulling aan kritiek.

De burlesque shows werden populair rond 1830 in het Victoriaanse Groot-Brittannië. De shows waren niet voor iedereen bedoeld. Van het publiek werd verwacht dat ze bepaalde kennis hadden over het verloop van de originele opera's of stukken van Shakespeare. De middenklasse was hiervoor het meest geschikte publiek. Zij hadden wat kennis over de hoge cultuur, maar konden het zeker waarderen dat deze bespot werd op uitbundige wijze. Dat was zeker het geval bij de burlesque shows, die een vorm van extravaganza theater waren. Cabaret, omgedraaide man- en vrouwrollen en excentrieke emoties zorgden voor een extravagant spektakel. Ook het sensuele karakter van enkele shows droeg hieraan

bij. De burlesque show in het Victoriaanse tijdperk was interessant theater.

Maar zoals dat wel vaker gebeurt wanneer iets door de Amerikanen wordt overgenomen, ging de kwaliteit er niet op vooruit.

American Burlesque

De Victorian burlesque was zijn glorietijd voorbij in Groot-Brittannië en Europa rond 1900, maar op het Noord-Amerikaanse continent hielden de shows men nog wel in zijn greep. Maar zoals dat wel vaker gebeurt wanneer iets door de Amerikanen wordt overgenomen, ging de kwaliteit er niet op vooruit. Rond de jaren '30

van de vorige eeuw waren de burlesque shows nog maar een schim van wat ze in den beginne waren. Het zwaartepunt lag niet meer bij de komische aspecten van de shows, maar bij de striptease. Nu is daar op zich niets mis mee, maar de diepgang en interessante elementen verdwenen daarmee wel uit de shows.

De reden hiervoor? Men trok massaal naar de

filmtheaters. Het nieuwste van het nieuwste op het gebied van comedy was daar te vinden en niet meer in het theater. De markt veranderde en de burlesque shows pasten zich daarop aan. Het nieuwe publiek: eenzame mannen. Deze mannen zaten helemaal niet te wachten op complexe humor of een parodie op Shakespeare. Mooie vrouwen, diens kleding naarmate de avond vorderde steeds schaarser werd, was waar ze naar smachtten. Zo veranderde de burlesque show, waarin sensualiteit een kleine rol speelde, in een complete striptease. De theatervorm waarin karikaturiseren centraal stond, werd zo een karikatuur van wat ze ooit was.

Als we kijken naar de hedendaagse verbeelding van burlesque is er geen sprake van verbetering. Het komische aspect van de shows is totaal verdwenen en er wordt nostalgisch teruggeblikt op de American Burlesque. Van een burlesque show hoeft men vandaag de dag dus niet meer te verwachten dan een striptease, overgoten met een vintage sausje. Een karikatuur van een karikatuur, maar zonder satirische inslag of spottend karakter.

Jeanne Baret:

First Woman to Circumnavigate the Globe

GESCHIEDENIS

By: Arturo Tripiciano

Late summer of 1768

Port Louis, Isle de France

Now for some hours, the morning sun had been warming the streets of the city, but way before dawn they were already bustling with life, filled with the industrious abandon of a port town. On the streets a furious, vibrant come-and-go of all sorts of people and goods, and in the air the odour of spice, sweat and sea salt, and the medley of a multitude of languages and dialects. A soft breeze was rising from north-west, blowing first through the harbour, twirling around the masts and the rigging of the moored ships, then sliding through the twisting and narrow streets and sun-bleached houses and finally climbing up the side of the hill which loomed over the bay, breaking against the imposing walls of the stone fortress on the top. There, right over the window of the governor's quarters, a flag would flutter in the cool wind, bearing the insignia of French royalty and the motto of the island: "Stella Clavisque Maris Indici". Star and Key of the Indian Ocean.

From there, Port Louis was quite the view, the beating heart of French maritime commerce in the Indian Ocean and de facto an essential gateway for the sea routes between Asia and Europe. But, amongst all the merchant ships docked in the harbour, two particular vessels stood apart from the rest, even just for the fact that they had little to do with trade and commerce: the *Boudeuse* and the *Étoile* arrived from the East a week prior, and since then every tavern in port had been captivated by the tales of their adventure. It began two years before when they set out westbound from Nantes under the leadership of admiral Louis Antoine de Bouganville, with the goal of circumnavigating the globe. Now the expedition's crew were replenishing their strengths and supplies at Port Louis, and in a few days they would leave again, sailing southward towards the Cape of Good Hope. However, someone was going to be left behind.

The young woman was in the captain's cabin of the *Étoile*'s lower deck, the most spacious and comfortable private space on the ship. Standing, she looked at the bare floor and walls, all the empty space which until a week earlier was filled to the brim with maps, chests, trunks, botanical samples in glass jars and scientific equipment. She reminisced about the last years in which the ship had been her home, and that cabin the only space where she could find some respite from her deception. They traversed two oceans and a half, seen lands no European had laid eyes on before and encountered foreign and unknown people. But, in the end, all of that had to come to an end.

A knock on the door. "It's me, Philibert."

Her answer came in a cold, low tone: "Come in."

The door opened and the man entered the room, limping from the pain of his leg ulcer. Philibert Commerçon, her lover and first naturalist of the expedition.

"Come on Jeanne," he said, with a mix of resignation and apology, "it's time to go."

In a way, it's quite easy to imagine the resentment in Jeanne Baret's voice in a moment such as that: not only had she devoted the last two years of her life providing irreplaceable help and support for Philibert and his research, but she also had to do so while spending the better part of that time disguised as a man. She had been exposed months earlier, and now that they had finally reached French territory they were both being unceremoniously left behind. What she didn't know, however, is that years would pass before she could finally return home.

Jeanne Baret was born in a small Burgundian village by the name of La Comelle in 1740, from a

poor family. Her father Jean was a day labourer with little to no education. She was orphaned by the age of fifteen. She worked as a housekeeper in the house of naturalist Philibert Commerçon, then thirty-three. Shortly after, they began having a relationship, from which in 1764 a child was born, who then was given in foster care.

The relationship between the two was certainly life-defining for both: it was probably Commerçon himself to give Jeanne a proper education, teaching her to write and read, and to refine and expand her knowledge about botanical studies in which she would become extremely well-versed. On the other hand, Philibert found in Jeanne that fundamental momentum which allowed him to go through with his studies and research: she not only had to manage all the chores of a housekeeper, but also had to nurse Commerçon to assist his fragile health.

The catalyst of their particular adventure came in 1765,

when the famous Swedish scientist Carl Linnaeus recommended Commerçon as a remarkable botanist to Admiral Louis Antoine de Bougainville, who was assembling a scientific expedition to circumnavigate the globe. Due to his health issues, Commerçon was required to bring an assistant with him along the journey, and his first choice would have been Jeanne. However, the French navy at the time forbade women from even setting foot on their ships. So they decided that she would disguise herself as a man and join the expedition as Commerçon's valet, pretending not to know him. To elude any kind of possible inquiry from the expedition's staff, she would present herself at the last moment right before departure. Quite surprisingly the plan went through without issue, and in December 1766 Jeanne and Philibert found themselves sailing West aboard the *Étoile*. Because of the large amount of equipment Commerçon was bringing, the captain of the ship even left them his cabin (which also had a private toilet) giving Jeanne the much needed extra privacy. In addition to wearing male clothes, she had to cut her hair short and dress a tight bandage to conceal her breasts.

Commerçon's work didn't begin until after the Atlantic had already been crossed and, after landfall in South America, Jeanne proved again her exceptional resilience and determination: since Philibert was almost completely incapacitated by seasickness and his leg pain, it fell on Jeanne's shoulder to do most of his actual work. She set out exploring the coast with the rest of the crew. She collected specimens and carried them along with the research equipment, braving the most adverse weather conditions of Patagonia. It's assumed that she also had an

important part in the cataloguing process. One of Baret's findings, a vine with brightly coloured leaves, was named *Bougainvillea* in honour of the expedition commander. When Philibert's condition improved he also set out with Jeanne researching the mainland, and their effort gained them a certain recognition from the crew.

When in December 1767 the two ships traversed the Strait of Magellan and began their Pacific crossing, the crew had for some time been questioning Jeanne's identity. Sources on how Jeanne was ultimately discovered vary, but some report an incident happened in Tahiti in April 1768: as soon as the researchers landed, the natives ashore immediately recognized and pointed Jeanne out as a woman.

With Jeanne forced to drop her disguise she and Commerçon admitted their scheme, but since the girl had proved to be of much help to the expedition and distinguished herself with deeds of endurance and courage, they remained in fairly good terms with the crew and Bougainville, who however was not enthusiastic to return home with a woman aboard. The expedition progressed on its journey, and after leaving the Dutch West Indies behind, it reached Isle de France (nowadays Mauritius), about 300 miles from the coast of Madagascar. Philibert discovered how the governor of the island was a fellow botanist and old acquaintance of his, so he arranged for him and Jeanne to be disembarked there, and after a long stop at port Louis for provisioning, the *Étoile* and the *Boudeuse* continued their journey, ultimately completing it on March 16th 1769.

On Isle de France, Jeanne and Philibert continued their work of research both on the island and in Madagascar until 1773 when, at 45, Commerçon died.

Jeanne began running a tavern in Port Louis and, a year later, married a decommissioned French soldier by the name of Jean Dubernat.

In 1775 they both embarked on a ship headed for France: upon her arrival, Jeanne Baret would then become the first documented woman to ever have completed a full circumnavigation of the globe.

Stories of her voyage, determination and vital contribution to the expedition gained her fame and recognition from both the French scientific community and state, which granted her a pension of 200 livres a year. This, in addition to the inheritance left to her by Philibert, allowed Jeanne to live comfortably until her last days together with her husband in Saint-Aulaye, where she died in 1807.

BOUGAINVILLE IN MAGELLAN'S STRAIT.

Wereldleiders en een pandemie: een rondje langs de velden

POLITIEK

Door Huub Mol

Terwijl we tussen een gedeeltelijke, een intelligente en een volledige lockdown bungelen, ploeteren we als wereldbewoners momenteel maar een eind aan. We zitten nu zeven maanden gevangen in de realiteit van het coronavirus. Ondertussen heeft dat virus juist pijnlijk blootgelegd wat er eigenlijk allemaal niet klopt aan de wereld waarin we leven. Dit stuk zal daarom een redelijk treurige teneur aannemen. De corona-ellende is in vele toonaarden terug te zien in het gedrag van wereldleiders. Toen in januari in China het virus voor het eerst wild om zich heen sloeg, hadden alle leiders, waar ook ter wereld, kunnen bedenken dat ze te maken zouden krijgen met een epidemie van corona. Jammer genoeg waren de voorbereidingen slecht. Sterker nog, de hele situatie levert lachwekkende taferelen op. Tijd voor een klein rondje langs de velden.

Nederland: Hup voor de economie en de loze oppositie

In ons eigen kikkerland hebben we een uitgebreid coronateam langs zien komen. Jammer genoeg sneuvelde Bruno Bruins na een sneue inzakpartij, maar onder leiding van Hugo de Jonge, Mark Rutte en de inmiddels ietwat ongeloofwaardige Ferd Grapperhaus heeft de regering zich aardig door de virussituatie heen geslagen. Door middel van 'spoorboekjes' en 'het bijsturen van die gigantische olietanker' worden echte rampscenario's vooralsnog voorkomen. Natuurlijk, er waren problemen in de ziekenhuizen en met de tests. Er was heel veel gerommel met een app die nog steeds voor veel discussie zorgt. Maar ondertussen snijden de opmerkingen van Rutte veelal hout. Voor honderd procent beslissingen nemen met vijftig procent kennis, ze doen het best aardig. De tussenstand is dat we eigenlijk een doodnormale zomer hadden, en nu weer moeten aanpoten om met kerst bij de familie te kunnen zitten. Ondertussen probeert de VVD de economie zoveel mogelijk te redden.

Tegenover de regering staat echter de weinig imponerende oppositie, met een gebrek aan sterke argumenten tegen het regeringsbeleid. Het dieptepunt vormden de fracties van de PVV en het Forum voor Democratie. Getweën pleitten beide partijen eerst voor een complete lockdown. Toen het virus afgelopen zomer plots verdwenen leek, waren alle maatregelen plots onzinnig, was de anderhalvemetersamenleving

een farce en corona niet gevaarlijker dan griep. Het zijn redelijk doorzichtige kritieken. Met Geert Wilders en Thierry Baudet aan het roer had het coronabeleid op een zee van willekeur gedreven. Al met al mogen we redelijk tevreden zijn hoe de regering over ons lot beslist. Zeker in vergelijking met vele andere staten.

Brazilië: Atleten, zoals ik

In het grootste land van Zuid-Amerika is iets merkwaardigs gaande. Daar heeft de omstreden president Jair Bolsonaro zijn land in verschillende categorieën verdeeld. Bolsonaro staat nou niet bepaald bekend om zijn sterk onderbouwde en betrouwbare argumenten. Zijn geklets en gezwets is onmiskenbaar. De manier waarop de Braziliaanse leider omgaat met het virus is daar een mooi voorbeeld van. Terwijl in de dichtbevolkte sloppenwijken van de miljoenensteden het virus als een lopend vuurtje rondging, had de leider een heldere boodschap voor zijn volk: 'Ben je een atleet, zoals ik, dan zul je het virus niet krijgen of er in elk geval niets van voelen. Maar, niet iedereen is een atleet, zoals ik.' Het was dan ook tamelijk ironisch dat juist Bolsonaro, nogal vol van zichzelf, het virus kreeg. Met een onscherpe camera werden vervolgens filmpjes gemaakt van de president. Lachend, terwijl hij dubieuze pilletjes innam. Ondertussen heeft hij er alles aan gedaan om maatregelen te voorkomen. Tja. Ieder zo zijn handelswijze? Jammer is het wel, vooral voor de niet-atleten in Brazilië.

De Verenigde Staten: van geen virus, naar wel een virus, naar een ongevaarlijk virus, naar 'ik had toch gezegd dat het een levensgevaarlijk virus was?'

Superlatieven schieten tekort als het gaat over de handelswijze van de Amerikaanse president Donald Trump. De rossige schreeuwlelijk doet gewoon waar ie zin in heeft of wat hem uitkomt. De president heeft een wisselende visie op het virus. Eerst was er geen sprake van een virus, toen wel. Maar gevaarlijk? Vast niet. Maatregelen waren onzinnig, mondkapjes geneuzel. Maar toen New York eenmaal een openbaar kerkhof bleek en al gauw bekend werd dat er in de Verenigde Staten honderdduizenden besmettingen waren, kon Trump er niet meer omheen. Het virus was wel degelijk alomtegenwoordig in de VS.

Zijn eerdere uitspraken waren dan toch wel erg tegenstrijdig? Welnee, want Trump had het toch altijd al gezegd. Het virus was levensgevaarlijk en er zouden misschien wel honderdduizenden doden vallen. De letterlijke teksten van de president maakten een omwenteling van honderdtachtig graden. Veel Amerikanen moeten gedacht hebben dat ze in de maling werden genomen. Trump presenteert de realiteit maar gewoon als de uitkomst van zijn eigen voorspellingen, ook als hij die niet gedaan heeft. Ondertussen opperde hij om desinfectiemiddelen te injecteren en malariapillen te slikken. Vervolgens raakte hij zelf besmet. Althans, hij stond zó snel weer buiten dat je je met een kritische blik kunt afvragen of hij echt besmet geweest is. Inmiddels is duidelijk dat Trump de presidentsverkiezingszege aan Joe Biden moest laten. Nou, Biden kan aan de slag. Met meer dan tien miljoen besmettingen is de erfenis van Trump niet mals.

Wit-Rusland: wodka drinken en ijshockeyen

Wit-Rusland is zo'n beetje de enige nog overgebleven dictatuur van Europa. President Aleksandr Loekasjenko zwaait er op een opvallende manier de scepter deze dagen. Hoewel inmiddels vrijwel alle inwoners zich tegen de beste man hebben gekeerd, is de ijzeren vuist van Loekasjenko nog immer aanwezig. Ook in Wit-Rusland wordt het virus maar weinig serieus genomen. Militaire parades, voetbalcompetities en eigenlijk het hele normale leven: het ging vrolijk verder. Loekasjenko zelf prees een opmerkelijke manier van omgaan met het virus aan: drink veel wodka. Tijdens een drukbezochte ijshockeywedstrijd schreeuwde hij in het oor van een verslaggever: 'Zie jij het virus ergens? Zie jij het rondvliegen? Ik niet. Het is hier veel te koud.' Al gauw werd bekend dat het virus juist op warmere plekken makkelijker te bestrijden zou zijn. In Wit-Rusland wordt de bevolking belachelijk gemaakt door een man die het verschil tussen koude en warmte niet weet. Zo kan het dus ook. Tja, zo lang de ijshockeycompetitie maar door kan gaan hè.

Noord-Korea: geen gevallen

Het rondje langs de coronavelden eindigt in Noord-Korea. Hoewel. Bestaat het virus daar wel? Onlangs werd de 75e verjaardag van de Democratische Republiek er gevierd. Honderdduizenden mensen werden op de been gebracht voor deze groteske festiviteit. Het hoogtepunt was de mededeling van Kim Jong-Un dat er geen enkele

besmetting in het land aanwezig zou zijn. Ongekend nieuws dus. Dan blijven er twee opties over. Of het land verkeert nog steeds in zodanige isolatie dat een patient zero het land nooit bereikt heeft, of ook hier wordt de bevolking structureel voor de gek gehouden. Het laatste geval lijkt het meest aannemelijk. Een stipje aan de horizon: Kim heeft wel degelijk toegegeven dat het land kansloos zou staan bij een eventuele epidemie. Waarschijnlijk komen we nooit achter de coronawaarheid in Noord-Korea.

De lichtpuntjes: grootschalige afvalcampagnes, een uitblinkend eiland en volle stadions

Niet iedere leider maakt zichzelf belachelijk. Daarom kunnen enkele wapperende vlaggen op de coronamodderschuit niet ontbreken. In het Verenigd Koninkrijk is de eveneens omstreden premier Boris Johnson zelf besmet geraakt met het virus. Hij heeft zelfs de intensivere afdeling van het ziekenhuis weten aan te tikken. Het belletje is zodoende gaan rinkelen bij Johnson. De man met de blonde lokken was bepaald geen veertje en dat bracht inzichten. Inmiddels heeft hij meerdere keren aan de kaak gesteld dat overgewicht een groot probleem is in zijn land. Inmiddels zijn er pakketten om het obesitasprobleem te bestrijden. Elk nadeel heb zijn voordeel.

Ook op Taiwan gaan de zaken goed. Waar China de bron van alle ellende bleek, schakelden de nabijgelegen eilandbewoners razendsnel. Het gevolg is een miniem aantal van nog geen duizend gevallen. Het aantal doden is op twee handen te tellen. Met strakke temperatuurmetingen en een streng reisbeleid is Taiwan een voorbeeld gebleken in de bestrijding van het virus. Het eiland is daarmee een voorbeeld voor vrijwel alle andere landen in de wereld wat betreft het coronavirus.

Nieuw-Zeeland spant de kroon. Afgelopen zomer kondigde premier Jacinda Ardern trots aan dat het land besmettingsvrij was. Hoewel met de geglobaliseerde wereld van nu de structurele status 'coronavrij' een illusie lijkt, weten de Nieuw-Zeelanders het virus zo goed als buiten de deur te houden. Mede daardoor doken er beelden op om van te watertanden. Stadions vol mensen keken weer naar rugbywedstrijden, een bijna jaloersmakend beeld in deze tijd. Het geeft ook aan dat niet alle belangrijke beleidsbepalers zo gek als een deur zijn. Het geeft enige houvast voor de wereldburger in het weggegooide jaar 2020. Houd moed!

Extravagance in a Sea of Poverty

POLITIEK

By Stuart Duncan

Mount Hampden, a small village on the outskirts of Harare, is set to become Zimbabwe's new capital city. The new capital will be site to the new Zimbabwe parliament, a presidential palace, the supreme and high courts, the Reserve bank, posh suburbs, hotels, shopping malls, a high-tech park, golf courses, game parks, botanical gardens, et cetera, et cetera – the list is basically a checklist for a utopia within poverty-stricken Zimbabwe.

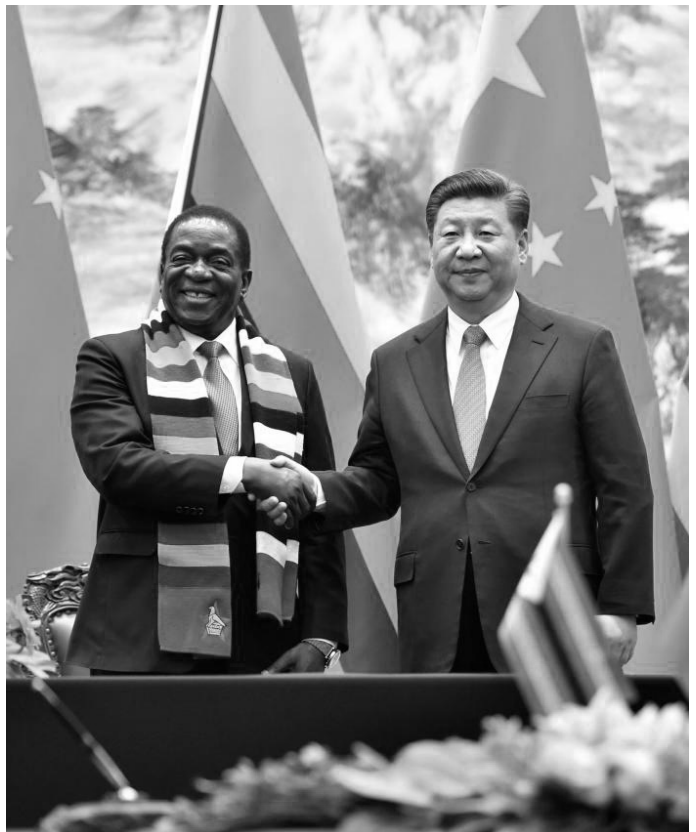
The six-storey parliament building grandiosely perched atop a hill is set to cost US\$140 million to construct. Meanwhile, more than 3 million Zimbabweans live in extreme poverty, the economy is failing with inflation in the triple digits, and 95 percent of Zimbabweans are said to be unemployed. However, thanks to China, "Zimbabwe's all-weather friend," the project is expected to be completed by March 2021. The imposing circular parliamentary building and much of the development in this region is being fully funded by Beijing, which regards the gesture as a donation. Zhao Baogang, the Chinese deputy ambassador to Zimbabwe, said the project is "a symbol of the friendship between China and Zimbabwe" and is a landmark for the decolonisation of Zimbabwe.

However, a new capital city does not make for a new Zimbabwe. Whilst Beijing curries favour with the corrupt Zimbabwean elite, the majority of Zimbabweans are left to drown in the sea of poverty. Whilst Zanu PF ministers acquire the latest Lamborghinis, Bentleys, and other top range vehicles, the majority of Zimbabweans live on less than a dollar a day. Whilst ground is broken to make way for the Chairman Mao Boulevard leading to the parliament building, the existing infrastructure in the country crumbles away. Indeed, at least in my lifetime, I have never seen a high-rise crane in Harare city centre – a sign of no development in the current capital city. Political analyst Maxwell Saungweme has noted that these are contradictions in poorly-managed economies with the worst forms of governance where a handful of elites live in obscene opulence whilst the majority wallow in abject poverty and penury. It is typical of shakedown economies where those with power shake and drain all blood from the weak and powerless."

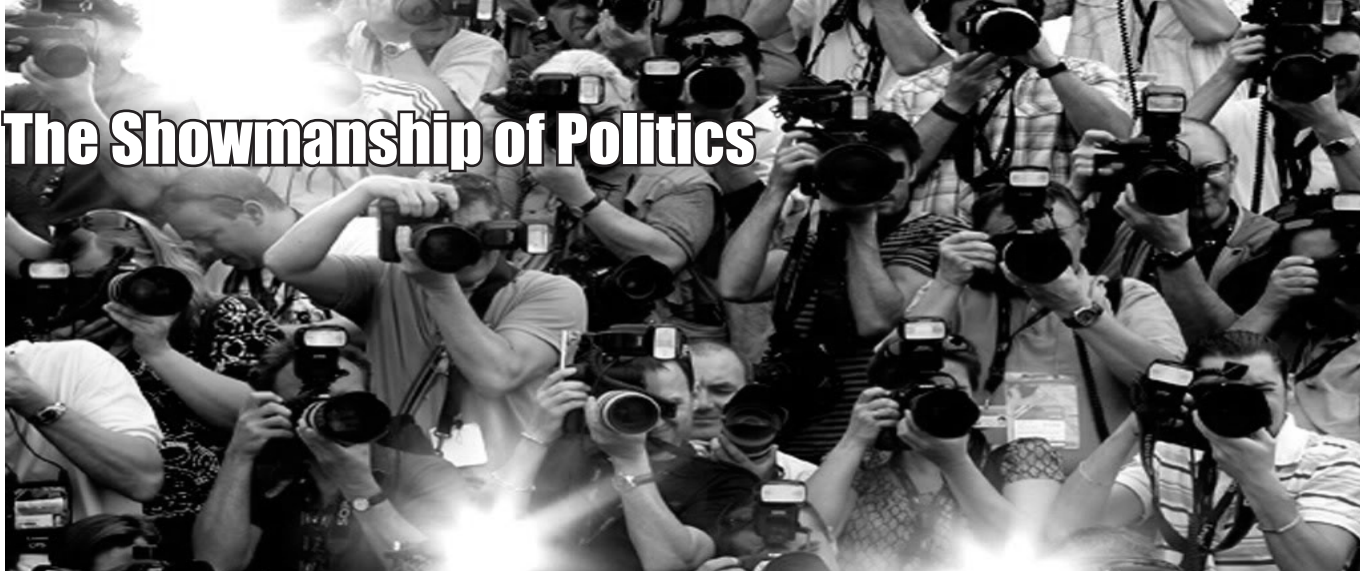
With the ruling Zanu PF government pleading poverty at every turn and accusing an economic embargo imposed on Zimbabwe by the Western world as the main source of the country's troubles, it is interesting to note why China has stepped in to assist Zimbabwe. China sees foreign sanctions as interference in the internal affairs of another state and so by supporting Zimbabwe they are sending a message that Beijing would not tolerate such meddling in places like Hong Kong, Xinjiang and Tibet. In effect by granting these loans and gifts to the developing world

and countries like Zimbabwe, China secures its position on the African continent – and the access to its resources. China is here to do business, plain and simple. Unlike the West, China focuses on tangible infrastructure benefits that can be seen in these developments. The problem with Western involvement in the continent is the "intangible issues of governance and human rights" which it tries to impose on the continent through its aid.

The involvement of China in Africa has turned Western ideals on their head. Across the African continent democracy is lacking, incomplete or incompetent; but, China is getting is developing projects at breakneck speeds. The question becomes why wait for lacklustre democracy tomorrow if you can develop a new city today? My take is that current development is opportunistic, a form of neo-colonialism on China's part, and frankly worrying. However, as development has been stagnant in Zimbabwe for so many years this may be great news. China may be the government's all-weather friend, but it may just be that they throw out a life ring to those in the sea of poverty. Chinese investment may improve Zimbabwean livelihoods – there are now roads where there were no roads, jobs where there were no jobs, and a city developing where there was no development. Zimbabweans might just be able to take advantage of this even though the government remains corrupt in its policies.

The Showmanship of Politics

Door: Beau Visser

Social media has impacted our understanding of current events immensely. Forty years ago, someone could read their newspaper every single day. A subscription to The Times or De Telegraaf was not unthinkable. You could read about the current affairs in politics, sports, economics and nearly every other topic under the sun. Nowadays, the newspaper is a dying medium, replaced by the internet. The web is an innovation that brings much to our everyday lives. Long-distance communication is easier than ever, and nearly all information on the world is at your fingertips. However, it has negative effects on our psyche as well. Filtering has become the norm on the web. Whether it is blemishes in photos, or boring stories, we delete parts of reality that we don't like. Our attention spans have shortened to mere seconds. Reading books is not fun for many, nor is reading news articles completely. Skimming the headlines has become the norm. This decrease in attention span has taught public figures to effectively grab someone's attention in the smallest amount of time.

Chasing attention

Politicians are very aware of their screen time, even if this screen time is through the camera of a mobile phone. While there are many instances where politicians are simply filmed without them knowing, oftentimes they are consciously in front of a camera. Publicity can mean the difference between becoming the next president or the running mate. In the Dutch House of Representatives, the debates are routinely recorded. As we can see in the case of, for example, Thierry Baudet, parts of these debates can be used independently. If you don't like how Lodewijk Asscher disagreed with you, you can cut him from your Youtube video. Context is removed from this clip. Especially if only seconds of the debate are shared with the public, they will not get a sense of the bigger picture. The point that a politician made in such a clip could have easily been opposed only seconds later.

Long-winded speeches seem to have disappeared. In order to keep the attention of the voters, your comment should be quick, clear and exciting. This makes your

ideas accessible to the entire population, not just the in-depth readers. Their aim is to make a lasting impression. One-liners are easier to remember, but shortening a message makes it less nuanced. Generalisations cannot be avoided, and disclaimers are left behind. Powerful statements make for powerful rhetoric, and politicians have tried to become the next Cicero since the dawn of time.

Their aim is to make a lasting impression.

Solution?

How can we bring back context and nuance? Our attention is grabbed so often, that we are now used to many short titbits of information. To appreciate longer informational texts or videos, we should take more control of our social media habits. These are the platforms where short messages are the norm. Since many people spend hours a day on socials, they teach us what a normal attention span is. Personally, I have spent many hours on Instagram. Also, I believe that our education system (within the Netherlands at least) has led many children and teens to believe that books and longer texts are boring. The Netherlands has one of the lowest rates of reading enjoyment in Europe. In my opinion, schools should aim to lessen the sense of stress and to make reading more fun. Maybe they could assign less mandatory reading and give students more freedom to choose the books that they enjoy.

The attention span of a person living in the Western world during the year 2020 consists generally of mere seconds. One-liners have been around for centuries, but we are not likely to look for more context nowadays. If you open the NOS app on your phone, you might scroll through the headlines. You might click on a title that sparks your interest and read a paragraph or two. But who puts this headline in a bigger context? Who looks into the background of a dramatic political statement? Politicians aim to make an impact on voters, and they succeed.

De feestelijke kloof tussen Vallekeberg en Kielegat

Door: Mariëtte Peutz

Toeters, bellen en heel, héél veel confetti: extravaganter dan carnaval wordt het in Nederland niet. Dit feest is de favoriete week van het jaar voor honderdduizenden, en terecht. Zoals artiest Snollebollekes het ooit verwoord heeft: 'Ene keer per jaar gaan alle remmen los'. Overdag is er een grAote optocht – groter zelfs dan de intocht van Sinterklaas. Dit is het moment waar harmonieën en carnavalsverenigingen maandenlang voor hebben getraind: er klinkt hartstochtelijke muziek, overal ligt confetti en de verkleedpakken zijn bijna vrolijker dan de mensen zelf.

Een harde carnavaller voelt het verschil tussen de Limburgers en de Brabanders - dit feest verenigt de zachte G helaas niet. Een Limburger vindt het Brabants carnaval geen écht carnaval, en een Brabander vindt het eigen veel gezelliger. Toch is er veel dat de twee samenbrengt. Zo zijn er overal

carnavalsverenigingen, die zich het hele jaar voorbereiden. De optocht wordt uitgestippeld en de wagens worden gebouwd, de harmonieën oefenen hun carnavalsliederen trouw. De belangrijkste taak is het verkiezen van Prins Carnaval door de Raad van Elf: deze man zal tijdens carnaval de baas zijn van de stad en de ster zijn van de optocht, dat alles vergezeld door een heus hof. Wie deze rol mag vervullen blijft lang geheim: het enige wat zeker is, is dat hij écht uit de stad komt – buitenstaanders, daar doen ze niet aan. Op 11 november, de elfde van de elfde, wordt de prins bekendgemaakt. 11 is het gekkengetal. Dit is de officiële opening van het carnavalsseizoen: het feest mag beginnen. De rol wordt verzilverd tijdens de sleuteloverdracht aan het begin van carnaval, deze is gehuld in exclusiviteit. Zo nam de laatste wethouder van de gemeente Maastricht geen loon aan voor zijn taak, op voorwaarde dat hij bij de sleuteloverdracht aanwezig mocht zijn. Soms is

de sleutel van hout, soms van goud, en soms een fietssleuteltje - zeker is dat hij aan het eind van carnaval wordt teruggebracht.

Waar komen de verschillen dan vandaan? Het Brabants carnaval stamt af van het Bourgondisch carnaval, afkomstig van het middeleeuwse hertogdom. Het Bourgondisch carnaval was van origine een eetfeestijn en heeft een uniek karakter behouden. In Brabant heerste er tussen de zeventiende eeuw en het eind van de Tweede Wereldoorlog armoede. Dit wordt gekenmerkt door traditioneel sobere kostuums - de boerenkiel. Het maakt het Brabants carnaval toegankelijker, je hoeft geen meester te zijn in de visuele kunst van kostuums om gezellig mee te kunnen doen met het feest: iedereen is gelijk. Het Limburgs carnaval stamt daarentegen af van het Rijnlands carnaval - een compleet ander feest. Deze variant heeft nog dieper liggende wortels in Venetië. Het is zeker niet toevallig dat de uitbundigheid van de kostuums in Venetië - de veren, de glitters en een weelde aan kleuren en materialen - ook te zien is in Limburg! Dit is een buitenfeest, waardoor de gemiddelde Limburgse tiener alsnog lekker een onesie aantrekt om warm te blijven, maar de hardcore carnavallers leven zich uit in hun kostuum. Beide tradities zijn overgenomen door het katholieke geloof, men viert het begin van de vastentijd.

Tijdens carnaval is men vooral trots op de eigen stad en herkomst. Zo zijn er overal de eigen tradities. In Valkenburg is er op de donderdagavond het Auw Wieverbal, en in Maastricht zingt Beppie Kraft op de dinsdagavond het Maastrichtse volkslied. Dat doet ze als het Mooswief, de carnavalspop, naar beneden wordt gehaald. Dit is dan weer een traditie die wijdverspreid is - het einde van carnaval wordt gesymboliseerd door het naar beneden halen of het verbranden van de strooien carnavalspop. Misschien is men zelfs even zó trots op het dorp, dat het verschil tussen de twee provincies vergeten wordt.

Vóórdat carnaval overgenomen werd door het katholieke geloof moest men stiekem carnavallen, door de kostuums was iedereen onherkenbaar. Vanaf de Hervorming was carnaval wederom verboden - het was te uitbundig voor het protestants geloof. Maar vanaf de negentiende eeuw mogen we weer. En inmiddels weten we wel beter dan boos te worden over lokale verschillen. Een uitbundig geklede Limburger kan prima terecht in Brabant, en in Limburg heb je ook een gezellige avond in een kiel. In beide tradities draait het erom dat iedereen die week even gelijk is en een geweldige tijd beleeft. Alááf!

Drag door de eeuwen heen

Door: Lotte Nieboer

Zeg je extravagant dan zeg je Drag Race Holland! Het is een spin-off van het Amerikaanse programma RuPaul's Drag Race dat sinds 2009 de wedstrijd houdt. In elke aflevering strijden dragqueens om de overwinning. Wat is de oorsprong van deze drag-competities en hoe komt dit tot uiting in het programma? En wat heeft de lhbt-gemeenschap er mee te maken? Dat wordt allemaal uitgelicht in dit artikel over de drag-scene.

Maar wat is drag eigenlijk? Volgens Wikipedia is drag 'de informele benaming voor het dragen van kleding van het andere geslacht, ook wel crossdressing genoemd'. De term werd voor het eerst gebruikt in de literatuur rond 1870, maar het gebruik zelf was waarschijnlijk al wel langer in omloop. Vroeger werden in het theater en bij volks voorstellingen alle vrouwenrollen door mannen gespeeld, een vroege vorm van drag eigenlijk. Bekend zijn natuurlijk de Shakespeare uitvoeringen waarbij een man de rol van Juliet of Lady Macbeth vertolkte. Drag komt waarschijnlijk van to drag, het slepen van de rokken van de toneelspelers over de vloer.

De moderne vorm van drag kwam op in de tweede helft van de 20ste eeuw en heeft veel overgenomen van de ballroom scene uit New York die al in de jaren 20 opkwam. Hierbij werden er wedstrijden gehouden in dans, kostuum, komedie, zang, en nog vele andere categorieën. Deelnemers waren vaak latino's en Afro-Amerikanen uit de LHBTQ-community. Onder andere de serie Pose en de documentaire Paris is Burning van Jennie Livingston gaan over deze feesten. Belangrijk is ook dat deze feesten ook echt een veilige plek was voor lhbt'ers: vaak waren ze verstoten door hun eigen familie en hier konden ze zich met hun vrienden helemaal losgaan.

RuPaul's Drag Race nam het principe van een competitie over uit de ballroom scene: na een presentatie krijgen de deelnemers feedback op hun performance. De twee slechtst beoordeelde kandidaten moeten in een playback optreden strijden om een ticket naar de volgende aflevering. Deze presentatie heeft vaak een bepaald thema zoals zang of dans, net zoals bij de ballroom competities. Het programma is ontzettend populair onder het Amerikaans publiek en heeft maar liefst negen Emmy Awards gewonnen.

Een dragqueen is een man die zich als vrouw verkleedt, simpel gezegd, en een dragking is vaak een vrouw die zich als man verkleedt. De meeste deelnemers aan Drag Race Holland en RuPaul's Drag Race zijn homoseksuele mannen en transgender vrouwen waarbij het programma en het format een belangrijke plaats inneemt in de lhbt-gemeenschap. Toch komt er ook veel kritiek uit deze hoek, met name van transgenders. Het programma zou veel transfobische elementen bevatten, zoals het gebruik van de term shemale, wat nu niet meer gebruikt wordt. RuPaul zelf zei in een interview met de Britse krant The Guardian uit 2018 dat hij het niet zou toestaan dat transgenders meededen aan het programma. Hij vergeleek de deelname van transgenders met atleten die doping gebruiken op Twitter. Sindsdien heeft hij excuses aangeboden na kritiek van activisten én oud-deelnemers van het programma. In seizoen 9 deed de eerste openlijk transgender deelnemer mee aan het programma.

Sinds dit jaar hebben wij in Nederland ook onze eigen versie van het format: Drag Race Holland. Het programma wordt gepresenteerd door de stylist Fred van Leer die er zelf ook een carrière als dragqueen op heeft zitten, zo blijkt. Hij presenteert dan ook in volle drag-kostuum en heeft veel maniertjes van zijn Amerikaanse collega en voorbeeld RuPaul overgenomen. Bekende uitspraken zoals "sashay away" wordt hier 'dag schat!' op z'n plat Rotterdamms uitgesproken. En ook de extravagante outfits

en optredens van de dragqueens doen veel denken aan de Amerikaanse versie, zelfs met de Hollandse tv-budgetten. In binnen- én buitenland wordt het programma, de kandidaten, en de presentator dan ook ontzettend goed ontvangen. Critici zijn lovend en zelfs bekende Amerikaanse dragqueens zijn zeer te spreken over de creaties van de Nederlandse dragqueens.

Het concept van drag gaat dus al eeuwen terug en is zelfs nu nog, hoewel in een modern jasje gestoken, volop in gebruik. Zo zie je maar dat zelfs achter entertainment programma's als Drag Race Holland er een rijke en extravagante geschiedenis schuilt!

Some Heads were Made for Crowns

By: Aoife Tilleman

The stage lights hit the shimmers on her face perfectly, the way the ocean sparkles when the sun is setting. I could not be prouder. This... this is what I'm doing it all for. The cheering of the audience, the quickening of little heartbeats. Mari's face brightened as the head of the judges put the crown on her head. Tears sprang into my eyes. She was the most beautiful little darling there and no one could ever disagree now that she had won the first prize.

The other moms' faces were wrinkled in disappointment regarding their own offspring and disdain for Mari. Maybe they should've put more effort into their children. The audacity to put some of those dresses on the catwalk... talk about delusional.

"Mommy!" Mari came running towards me, arms spread and a wide smile cracking across her face. "Mommy, I won!"

I embraced her with the same awe I felt when she was born. "I know, sweetie. I'm so proud of you! You were so much better than the rest of the girls and the judges must have seen that too!"

She grinned, rubbing her eye, yawning. "Yeah, the other girls looked stupid."

"Don't rub your eyes when the false lashes are on, Mari-bel. You know that."

"Sorry, mommy."

She still pronounced the letter 'r' like a 'w'. It endeared me most of the time, but sometimes it got under my skin. She was only 5, so I was praying that it was just some stupid childhood quirk and it would stop before long.

It was as if I had blinked and she was a teenager. Her thighs had grown to twice their size and her skin had begun rebelling against everything I stood for. She was rolling her eyes at every word spoken in her direction and washed her greasy head of noodle-hair every day to no avail.

"What if I don't want to bleach my teeth?" She asked during dinner once. "I read somewhere it's actually quite damaging for, like, your dental health or something."

"We've been bleaching your teeth since you came out of my uterus...you don't think they would have evolved? You know, survival of the fittest or whatever. They've probably adjusted." I put down my knife and fork when she opened her mouth again. "I don't want to hear it. Our chances of winning this pageant are already so much lower than they used to be. You just don't look the same anymore."

She gave a small nod, looking at her distorted reflection in a spoon. "Okay. But if my teeth rot and fall out of my mouth, I'm not paying for veneers or nothin'."

A messy mop of hair swung around the corner of the bathroom. "Mom, can I talk to you?"

"Can you?" I looked over from laundry to see Maribel fiddling with a ring in her hands. "Haha, just kidding. Shoot."

"I don't want to do this anymore. The pageants. It's just, I think I need to focus on school. I want to go to college, you know."

"I know you do, sweetie. You've only said it about a thousand times." Her face fell, and I turned towards her. "And how do you think we're gonna pay for college? I can't pull money out of my ass, you know."

"I wish you could." She rubbed her eyes, smudging a tiny bit of her mascara. "What's the point? It's not like I'm winning any pageants. And it's stressing me out way too much that I could even consider it a hobby anymore."

I looked at my face in the mirror. Wrinkly lines around

my eyes and forehead cupped my face and my eyes seemed dull and tired. The roundness of my cheeks and lips had sunk into a harsher shape that made my face menacing when I frowned. Getting older was just seeing life leave your body at an incredibly long-drawn-out pace as if God was lifting the plug of a filled bathtub only the slightest bit and the water ever so slowly trickled away. Prolonged torment that you barely noticed until near the very end.

"You were the star of pageants when you were only 5." It was almost an accusation, and I wasn't sure if I had meant it to be.

"I was, mom, but I haven't been 5 for a long time. Things change." The weariness of her voice did not escape me. She sounded older suddenly, tired.

"Do you think some people are born for something?" I asked, staring into my own eyes.

"What the hell does that even mean?"

"How does it feel when you wear a crown?" When I was young, I won every beauty competition with a toothless smile and some fake hair. But when I got older, others were prettier, more talented, and no matter how high I climbed, I could never seem to reach the top. My daughter seemed to have inherited the curse of rapidly fading beauty, though I found it harsh to state that aloud. You're supposed to think your children are perfect and beautiful no matter what, but I could not see through the flat hair and unseemingly eyes.

She sighed deeply. "It used to feel nice. When I actually won crowns."

I turned to her and regarded her unconfident posture. "Some heads were just made for crowns." I paused and took a deep breath. "Like mine, and yours, and your daughter's one day." I rested a hand on her shoulder. "Quitters never win. And we are no quitters."

She had moved out only a few months after legally becoming an adult. Lived with her boyfriend now. We never really called, and when we did, she made a point of emphasizing she was extremely busy, and I tried to act convinced of this. It made things less painful.

I had never really cleaned out her room. She had left her poofy wigs and desk layered with lipsticks. Even the dresses adorned in glitter and gold were collecting dust in the creaky wooden cabinet. Her diamond earrings and books were on the floor. And for the first time, the layers of foundation and all the shine in the world could not cover the emptiness that lived in this house.

I picked up her biggest crown and lowered it onto my

head. Her mirror was old, and the glass had cracked near the edges. She had once put stickers on it when she was 13, and I had been furious enough that she had tried to scratch them off. You couldn't see what stickers they used to be, but white residuals were left behind, and they annoyed me even to this very day.

Why? I wondered. *What was the point?* I had sacrificed my daughter's childhood for this crown, and with it, my relationship with her. I had offered my youth, my life, to these competitions, only to lose again and again. A constant reaffirmation I was not good enough, and it had led me to try harder, and harder, until I gave up and started again with my daughter, thinking I could win if she did. And for what? We had both lost.

As my mom had lost me. I hadn't spoken to her, not even before her death. I felt nothing but anger for not listening to me, and in the end, I had turned around and done the same. Like when you put two mirrors opposite each other and the mirror image goes on infinitely, each image the same.

I visited Maribel once every half a year. She had given birth to a daughter, Ember. Today, I was at one of her pageants. She is 4. I didn't like the heavy make-up and tanning, and the cheering of the audience did not excite me. The suggestive dances tensed every muscle I had. Ember was beautiful, with flaming red hair and rosy cheeks to match, which ensured her a win.

I met Maribel in the dressing room. "She was beautiful, Mari."

Maribel flashed me a brilliant grin and lifted Ember off her feet. "You were perfect!" Ember giggled, not a care in the world.

"Mari, I'm not sure if you should keep doing the pageants," I said, softly. I didn't really dare say how uncomfortable I felt, but I had to. "It won't end well..."

"Why? Because it didn't end well for you?" She scoffed. "Quitters never win, isn't that what you used to say? Oh, and 'some heads were just made for crowns.' I didn't believe it back then, but I didn't quit, and you were right. *Your* head was made for crowns, Ember."

Ember looked up, bewildered. "Really?" Her face fell a little. "But they're so heavy."

Maribel ran her hand through Ember's hair. "When you're older and bigger, they won't be anymore."

"No." I looked at them. "They will always be heavy."

Opgeblazen: De tragedie van Balloonfest '86

Door: Felix Smit

Op een heldere nazomerdag ging er een onheilspellende wolk op boven Cleveland. Mensen kwamen van verre naar het stadscentrum om te aanschouwen hoe een felgekleurd monster werd vetgemest door duizenden schoolkinderen, gewapend met heliumflessen. Met iedere aanwas wierp het monster een grotere schaduw op het plein waar de menigte zich had verzameld om zijn vrijlating te aanschouwen. Het zou nog de hele middag duren voordat de gebeurtenis zijn climax zou bereiken, maar plots moest men haast maken. Er was storm op komst. Toen het eigenaardige wezen eenmaal van zijn ketenen werd ontdaan, klonk er gejuich. De burgers van Cleveland waren trots op wat hun stad had bereikt. Hun feestelijke stemming was echter van korte duur.

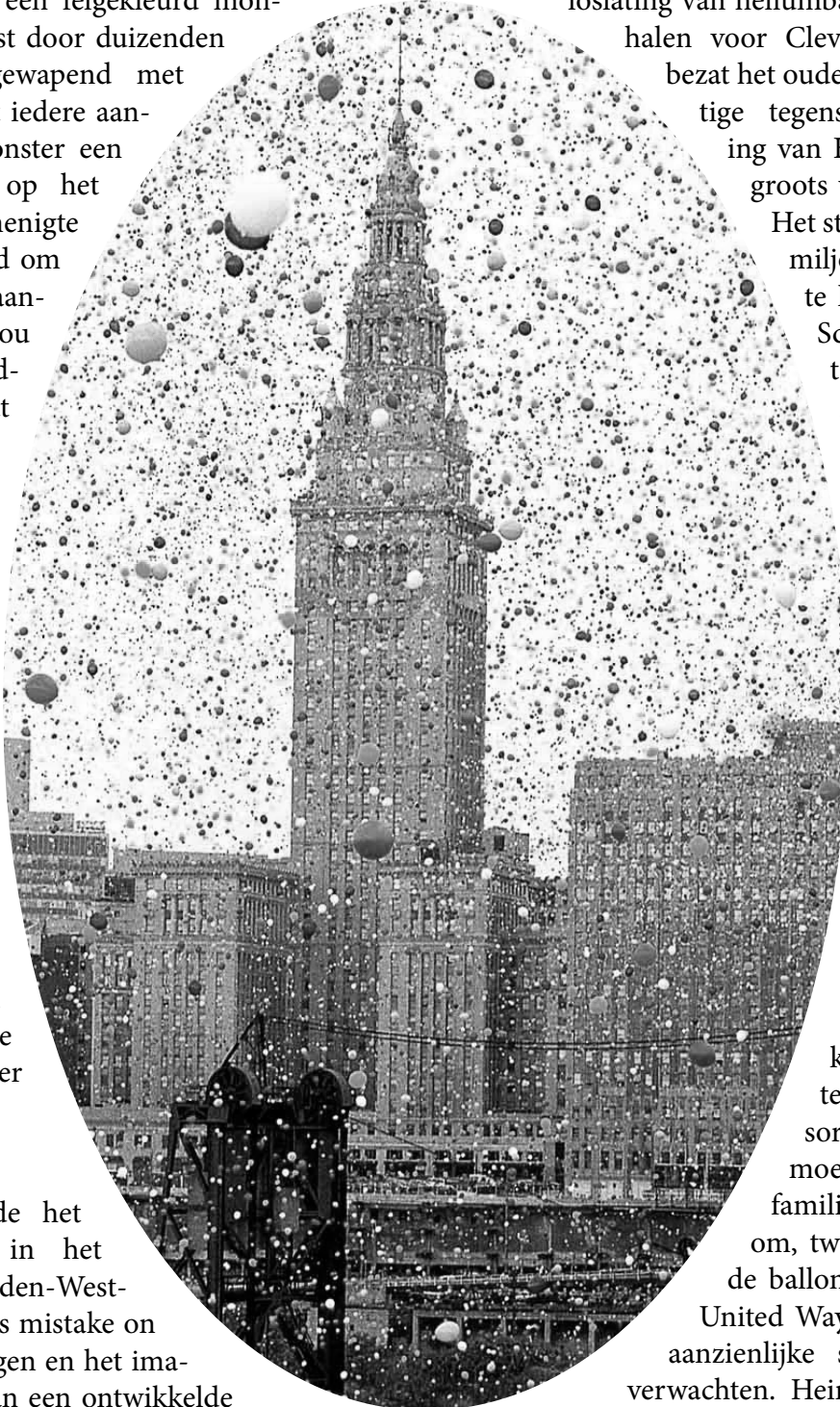
In 1986 probeerde het industriecentrum in het Amerikaanse Midden-Westen zijn reputatie als mistake on the lake te overstijgen en het imago uit te stralen van een ontwikkelde metropool. Typisch voor Amerika in de jaren '80, was het stadhuis op zoek naar grote plannen. In Treb Heining vonden zij hun man met het plan. Heining was een Californische zakenman die zijn brood verdiende aan de verkoop van ballonnen.

Samen met de lokale afdeling van liefdadigheidsorganisatie United Way kwam de ballonmagnaat met het idee om het wereldrecord voor de grootste loslating van heliumballonnen binnen te halen voor Cleveland. Disneyland bezat het oude record, een machtige tegenstander. De poging van Heining moest dus groots worden aangepakt.

Het streven was om twee miljoen ballonnen los te laten boven Public Square, in het centrum van Cleveland. Zes maanden waren nodig om het megalomane spektakel op de rails te krijgen.

Waar haal je de mankracht vandaan om twee miljoen ballonnen vol te stouwen met helium en keurig dicht te knopen? Daar lag de taak voor United Way. De recordpoging kreeg het karakter van een sponsorloop. Scholieren moesten vrienden en familie zo gek krijgen om, twee dollar per stuk, de ballonnen te sponsoren.

United Way kon hiermee een aanzienlijke smak sponsorgeld verwachten. Heining zou zijn ballonnen verkopen, United zou een aardig bedrag incasseren, het stadhuis kon Cleveland op de kaart zetten en de Clevelanders stond een gezellige middag en een fantastisch spektakel te wachten. Kon niet fout gaan, toch?

De grote dag, 27 september. De organisatie was goed verlopen en de stad keek uit naar het loslaten van de ballonnen en het ontvangen van die heuse wereldtitel. Het weerbericht gooide echter roet in het eten. Zware buien en windstoten werden verwacht. De organisatie besloot daarop het moment suprême enkele uren op te schuiven; met anderhalf miljoen ballonnen werd het wereldrecord makkelijk en met droge voeten gehaald. Om half twee lieten de Clevelanders hun harde werk juichend vrij. Starend naar het kleurrijke spektakel had niemand een idee welke fout net begaan was.

Het weer sloeg vrijwel direct om. De wind bracht stevige buien en koude lucht. De ballonnen, waarvan men dacht dat ze minstens één etmaal zouden blijven zweven, kwamen direct naar beneden. De straten, het Eriemeer, de gehele omgeving werd bezaaid met de rubberen ballen. Het verkeer werd een botsautootjesbaan, doordat de eigenaardige neerslag het onmogelijk maakte om op de weg te concentreren. Het vliegveld moest sluiten, omdat de ballonnen heer en meester van de lucht waren geworden.

‘Starend naar het kleurrijke spektakel had niemand een idee welke fout net begaan was.’

Naast alle chaos maakte de Bijbelse ballonnenplaa al snel echte slachtoffers. Op een paardenfokkerij buiten de stad raakten een aantal dieren in extreme paniek. Bij hun vluchtpoging raakten een paar Arabische Volbloeden ernstig gewond. Het meest akelige gevolg van Balloonfest voltrok zich op het meer. In dezelfde storm die de destructieve kracht van de ballonnen op de stad had ontketend, sloegen twee vissers overboord. De rondzwevende ballonnen maakten een zoektocht per helikopter onmogelijk. De reddingsbrigade speurde naar twee feloranje zwemvesten, maar konden deze niet vinden, omdat het meer bezaaid was met feloranje ballonnen. Een week later spoelden de twee lijken aan.

Balloonfest ‘86 was een faliekante mislukking. Het fiasco bezorgde het imago van de stad absoluut geen verbetering. United Way en Heining draaiden door alle schadeclaims een fors verlies. Het Guinness Book of World Records kende het record toe, maar schafte de categorie af om nog zo’n ramp te voorkomen. Na 1986 zou een economische crisis de reputatie van Cleveland verder doen leeg lopen. Balen.

De extravagante stadsmens

Door: Teddy Scholten

Nu vaker dan ooit maak ik een ommetje door Utrecht. Ik heb niks nodig uit de winkels en op een terrasje met iemand afspreken staat al helemaal niet op de planning. Ik moet er soms gewoon even uit, mezelf onder de mensen begeven en de charmes van de stad voelen. Het uiterlijk van de stad zelf doet me al goed. De mooie oude grachtenpanden, kerken die hoog boven de stad uittorenen en sierlijk gekromde steegjes. Niet alleen de stad, maar vooral ook de mensen die er rondlopen, bezorgen me een glimlach op mijn gezicht en dan vooral de excentrieke onder hen. Heerlijk die eigenzinnige personen die hun uiterlijk en uitstraling gebruiken als middel om zich te uiten. Ik ben wel fan van die extravagante stadsmens.

Uitbundig geklede personen kom je door het hele land tegen, maar in de stad lopen er aanzienlijk meer rond dan tussen de koeien op het platteland. In de dorpen of gehuchten kijkt men meer op van bijzonder geklede mensen. 'Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg', hoe clichématig ook, blijft na al die jaren toch door je hoofd spoken. Of dit sentiment enkel buiten de steden rondwaart lijkt me sterk. Het middelbare schoolleven van velen zal ook niet doordrenkt geweest zijn van originaliteit, want ergens bij horen was ieders doel. Voor pubers klinkt 'anders zijn' eng en eenzaam en in zekere zin werkte dat ook zo. Op de middelbare school was alles dat afweek van de norm opvallend en daarmee een mikpunt voor het pestgedrag van andere onzekere bakvissen. Alleen zij die opvallende kleding met verve droegen en geen schaamte toonden, kwamen er zonder kleerscheuren vanaf, maar ieder anders garderobe was gedoemd tot de welbekende Adidas Superstars, zwarte skinny

jeans en halflange spijkerjasjes. Saai, onopvallend en dus comfortabel voor tieners, midden in de zoektocht naar zichzelf.

Gelukkig vliegen de ex-middelbare scholieren uit naar alle hoeken van het land. Een aantal hiervan strijkt neer in Utrecht. Hier beginnen de kersverse studenten opnieuw onderaan de sociale ladder. Weer moeten ze op zoek gaan naar een groep om zich in thuis te voelen. In het studentenleven gebeurt dit in een snelkookpan en al snel vormen zich nieuwe groepjes van 'soortgenoten'. In deze bubbels met gelijkgestemden om hen heen, durven ze meer en ontdekken ze wat ze echt belangrijk vinden en wie ze zijn. Ziedaar de geboorte van de extravagante stadsmens. Niet iedereen zal zijn kleding gaan zien als expressiemiddel en bijvoorbeeld roze lakleren jassen en legergroene broeken met wijde pijpen gaan dragen of zich behangen met opvallende sieraden. Maar bij hen, in wie er altijd al een zekere vorm van extravagantie aanwezig was, komt het door het stadse leven bovendien.

Utrecht huisvest veel extravagante mensen, maar hoe zou de stad er zelf uitzien als mens? Wat als ze een van ons was? Een vreemdeling die net als wij de bus naar huis pakt? Ik stel me Utrecht zo voor als een excentrieke vrouw, rond de 70. Grijs lokken die haar gezicht omlijsten en langs de rimpels in haar huid vallen. In haar oren grote gouden oorbellen en om haar hals een variëteit aan kettingen. Een imposante vrouw met een zacht gezicht en vriendelijke uitstraling en oud, maar jong van geest. De fun aunt van de familie, maar dan als oma. De wijze vrouw die haar levenservaring gebruikt om jongeren zinnige lessen te leren. Ja, Utrecht zou bij uitstek een extravagante stadsmens zijn.

Niet iedereen hoeft zijn kledingkast te vullen met de meest uitbundige en kleurrijke kleding om op te vallen in de menigte. Een lach kan al genoeg zijn om de straten te laten stralen. Maar zij die plezier halen uit excentrieke kledij, laat hen vooral opvallend zijn. Laat deze extravagante stadsmensen de straten opvrolijken. Zo geven zij kleur aan de stad en brengen zij ook een beetje kleur in ieders leven.

Kei in de Kunsten

Door: Beau Visser

Het theater was tot de nok toe gevuld met mensen. Achteraf waren lang niet alle inwoners aanwezig, maar op dat moment was ik ervan overtuigd dat de gehele stad op de tribunes zat. Het geluid was oorverdovend. Het voelde alsof ik tegen een muur van rumoer aan liep toen ik het theater in stapte. De vorm van het theater werkte als een trechter en stuurde alle herrie op mij af.

Ik zat naast mijn opa. Hij had al vele malen geprobeerd om een gesprek aan te knopen, maar ik had weinig zin in een 'opbeurend' praatje. Mijn zelfmedelijden was te groot om blij te willen zijn. Het kabaal was mijn briljante excuus.

Mijn moeder zat samen met mijn vader een stukje van ons vandaan, ongeveer drie rijen dicht bij het podium. Eerder die dag hadden we ruzie gemaakt. Met de komst van een nieuw broertje of zusje kwamen veel ongewenste veranderingen voor mij. Mijn moeder was hoogzwanger. Die ochtend commandeerde ze dat ik mijn kamer zou delen met het nieuwe ettertje. Dit vond ik hoogst oneerlijk, gezien het feit dat mijn broer een grotere kamer had dan ik. Ik geef toe dat mijn reactie niet erg volwassen was. Woedend stormde ik onze cenacula uit en vluchtte naar het huis van mijn opa. Een man liep het podium op. Zijn gezicht kwam me bekend voor. Niemand zag er zo excentriek uit als de keizer. Hij liep naar de cithara op het midden van het podium en begon deze te bespelen.

Een slechte musicus was hij niet. De noten die hij raakte vermaakten zich tot mooie melodieën. Toch begon ik me na enkele minuten te vervelen. Tergend langzaam verstreek minuut na minuut. Toen viel er plotseling een stilte. De muziek was gestopt. We klaptten. Mensen stonden op en begaven zich naar de uitgang. De groep mensen die zich bij de deuren vormde, zorgde voor commotie. Ik weet niet meer wat de mensen zeiden. Wat ik me wel herinner, is dat de muziek weer op gang kwam. Weer verstreken er seconden, minuten, of waren het uren? Het publiek begon onderling te fluisteren. Enkelingen probeerden het theater te verlaten, maar werden terug geleid naar hun plaatsen. Kinderen werden onrustig. Gehuil en gekrijs galmden door het theater. Velen wilden geen toeschouwer meer zijn, startten een gesprek met de bewakers, probeerden met geweld het theater te verlaten. De avond begon te schemeren. Met het ondergaan van de zon verdween ook elk greintje geduld. De tonen van de cithara waren niet te horen over de geluiden van verwarring, woede, verdriet en angst. De mensen

hadden honger. Een toilet was niet aanwezig. Ook dorst begon toe te slaan. Her en der lagen personen te slapen. Het was totale chaos.

Het was totale chaos.

Vanwege de ongebruikelijke situatie had ik me gracieus over mijn woede jegens mijn ouders heen gezet, waarna opa en ik ons bij hen voegden. Toen de zon geheel de hemel had verlaten en de nacht intrad, keek mijn moeder plotseling geschokt. Verwoed fluisterde ze tegen mijn vader. Ook zijn ogen leken haast uit hun kassen te vallen. Hij fluisterde terug. Vervolgens fluisterde mijn moeder weer iets, en kijk ze mijn opa angstig aan. Mijn jonge geest besepte toen niet wat er speelde. Mijn grootvader leek het zonder woorden te begrijpen en rende naar de bewaking bij de deuren. Zij verdwenen even en kwamen terug met een draagbed. Mater nam plaats, en werd zonder pardon het theater uit gedragen. Ze was aan het bevallen.

Mijn vader mocht echter niet mee. Razend debatteerde hij met de bewaking, maar zij waren stellig. Verslagen kwam hij weer naar de tribunes toe.

Mijn opa keek bedachtzaam naar de hemel. Na enige tijd wendde hij zich tot mijn vader en mompelde iets onverstaanbaars. In plaats van triestigheid merkte ik toen vastberadenheid op in mijn vaders ogen. Hij knikte. Met een zucht klapte hij zijn hand op mijn schouder, en zei schamper: 'Wat een kei in de kunsten is hij toch, die Nero.' Hierna viel hij als een baksteen op de grond. Grootvader haalde snel de bewakers. Terwijl mijn vader weggebracht werd op een draagbed, condoleerden ze ons met het verlies. Toch had mijn vader slinks naar me geknipoogd.

Verloren Verhalen: De Vliegende Hollander

Door: Rutger Loof

Matrozen vertellen elkaar op zee de gekste verhalen. Zeemeerminnen, sirenen, en zelfs de kraken passeren de revue. Maar er is één wereldberuchte legende die een specifiek oudhollands karakter heeft behouden. De Vliegende Hollander heeft al een rol gespeeld in onder andere Spongebob Squarepants en Pirates of the Caribbean en het is zelfs een attractie in de Efteling. Vaak duidt de benaming op het schip zelf, soms ook op de kapitein. Ondanks dat tegenwoordig wordt gedacht dat de Vliegende Hollander een simpele zeemansmythe is, claimen mensen hem alsnog te zien. Het laatste codebericht van een Australische kruiser tijdens de Tweede Wereldoorlog waren twee woorden: 'Flying Dutchman', voordat het verdween. Zo was er ook een schip dat in de vroege achttiende eeuw uitvoer. Eén scheepsjongen doet verslag van wat hij zou hebben gezien. Het verhaal dat je weldra zal lezen, is op waarheid gebaseerd.

'Doorwerken stelletje lapzwansen,' buldert de stem van Hannes, de kwartiermeester, over het dek. De zon schijnt fel op het dek van het grote schip. Matthijs kijkt over het dek naar de andere scheepsjongens die ijverig staan te boenen. Hij doopt zijn borstel nog eens in de emmer en volgt hun voorbeeld. Het is inmiddels twee maanden geleden dat de Oost-Indiëvaarder 'de Zeekat', vanuit de haven van Middelburg was vertrokken. Wekenlang had de schuit met zeven knopen snelheid voorspoedig gevaren, maar nu is het windstil en dobbert ze rustig voort. Voor zover als hij kan zien, ziet Matthijs alleen maar de uitgestrekte zee, een uitzicht waar hij nog steeds moeilijk aan kan wennen. De leegte, het eindeloze water en de strakke horizon waren nieuw voor hem. 'Doorwerken ketelbink', brult Hannes, waarbij hij Matthijs een schop geeft. 'Lulhannes', bromt Matthijs binnensmonds en gaat door met schrobben.

Nadat zowel de voor- als achterstevan waren geboend en Matthijs zelfs van Hannes de ankertros moest schoonmaken, beval de kapitein Hannes dat het erop zat voor die dag. Matthijs en de andere jongens konden eindelijk naar het voorkasteel om hun maaltijd van de kok te krijgen. Met zijn bord en pul brandewijn in de hand ging Matthijs tussen de andere jongens in zitten, die een kring hadden gevormd rond Ouwe Japie. Meestal vertelde Japie, als hij er zin in had, één van zijn sterke verhalen. Maar nu zweeg hij en luisterde met één oor naar de gesprekken van jongens om hem heen.

'Misschien moeten we met z'n allen gaan fluiten, dan steekt de wind vanzelf op,' oppert Jan. 'Nee joh domoor,'

zei Dries, 'we moeten drie muntstukken over stuurboord gooien.' 'Dan krijgen we storm,' zei Japie opeens. 'En wat is daar zo erg aan? Veel wind is beter dan geen wind,' stelt Pieter ijdel. 'Oh maar storm is niet wat we willen. Niet op deze wateren...', sprak Japie onheilspellend. Alle jongens kijken op en gaan dichterbij zitten. Japie, die op deze reactie had gehoopt, gaat overeind zitten en peutert de laatste etensrestjes tussen zijn gele tanden vandaan. 'Wat is er met deze wateren?' vraagt Jan gespannen.

'Nou,' begint Japie, 'een paar jaar geleden, toen ik nog maar een lichtmatroos was, voer er vanuit Terneuzen net zo'n driemaster als dat wij nu varen. Dat schip heette de Hollander, en de kapitein was Willem van der Decken. De Hollander kon wel met tien knopen varen, en bereikte al snel Kaap de Goede Hoop, waar wij nu ook naartoe varen. Van der Decken wilde alleen als eerste Batavia bereiken, en stond erop om na alleen een bevoorrading meteen weer te vertrekken. Dit was alleen verboden, want het was die dag net Pasen, en op Pasen mag je niet uitvaren. De bemanning smeekte Van der Decken om niet uit te varen. Toen ook de stuurman zich tegen hem keerde, werd de kapitein zo kwaad dat hij de stuurman pardoos overboord gooide en riep: "Storm of geen storm, Pasen of geen Pasen, ik zal varen! Al is het tot het einde der tijden, ik zal varen!" Zo voer de Hollander uit, maar Batavia zou hij nooit bereiken.'

'Waarom niet?', vroeg Matthijs. 'Nou, Joost was aan de kapitein verschenen,' zei Japie hees. 'Joost?', mompelde Jan. 'De duivel, sukkel,' zei Dries betweterig. 'Precies! De duivel was aan Van der Decken verschenen. "Tot in de eeuwigheid zal je niet varen, maar vliegen! Vliegen tot het einde der tijden", lachte deze! Toen zette er een storm op die het schip opslokte. De zeilen werden bloedrood van kleur en de romp werd zwartgeblakerd. De handen van Van der Decken bleven voor altijd vastkleven aan het roer. De bemanning stierf één voor een grimmige dood, maar Van der Decken staat nog steeds aan het roer.'

'Dus het is een spookschip. Daar hoeven wij toch niet bang voor te zijn?', schampte Dries onverschillig. 'Oh, jawel hoor,' antwoordde Japie. 'Als je de Hollander op zee tegenkomt, betekent dat slecht nieuws. Dan komt er onheil over je schip.' 'Jaja, maak dat de zeekat maar wijs,' zei Dries terwijl hij opstond en lachend om zijn eigen grap naar de kajuit vertrok. Matthijs en Jan bleven nog heel even zitten bij Ouwe Japie, voordat ook zij naar de kajuit vertrokken.

Matthijs was net bijna in slaap verzonken in zijn hangmat, toen iedereen opeens werd opgeschrikt door

de scheepsbel die vanaf het dek klingelde. ‘Piraten’, riep de één. ‘Spanjaarden’, riep een ander. Snel trok Matthijs zijn kleren aan en rende het dek op. Daar zag hij waarom iedereen in rep en roer was. Storm. En niet zomaar een storm. Waar de zee die dag eerst zo kalm was, klapten de golven nu zo hoog als torens neer op het schip. Met man en macht trokken de matrozen aan de zeilen om ze omhoog te hijsen en probeerde alles wat los zat vast te zetten zodat de laatste rantsoenen niet overboord sloegen. Onder het dek hoorde Matthijs de soldaten schreeuwen om de kanonnen vast te zetten, die van bakboord naar stuurboord rolde. Boven hem hoorde hij Hannes vanaf de masttop schreeuwen naar de matrozen die in de netten hingen. Ondanks het zoute water dat in zijn ogen spatte zag Matthijs de kapitein en de eerste stuurman beide aan het roer trekken om het schip uit de storm te varen.

Toen hoorde Matthijs van boven een stem; ‘Bakboord! Kijk, bakboord!’ Terwijl hij nog steeds aan zijn touw trok, keek Matthijs over zijn linkerschouder. Wat hij zag, kon hij niet geloven. Tussen de donkere wolken voer een schip. Het leek alsof het op zee voer, maar het schip stond duidelijk hoog boven de woeste golven. De romp van het schip zag gitzwart, terwijl de zeilen bloedrood van kleur waren. De zeilen stonden bol, maar tegen de windrichting in en ze leken een rode gloed af te geven. Bij iedere bliksemflits werd het schip heel even sterk en duidelijk verlicht, en in die luttele seconden zag Matthijs wie er aan het roer stond. Een donkere gestalte, zijn knokige handen zaten vastgeklemd aan de beschimmelde roerspaken. Hij keek strak voor zich uit, met rode, oplichtende ogen. Hij zag eruit als een bezetene, met een

uitgemergeld en verwrongen gezicht. Zijn lange grijze haren wapperden als slierten in de wind. Hij droeg een gerafeld zwart VOC-uniform met witte kraag. Tussen het geluid van de donder door hoorde Matthijs vaag een stem. Hoe ver weg hij ook klonk, Matthijs kon de diepe stem duidelijk verstaan. ‘Al is het tot in de eeuwigheid, ik zal varen...’

Toen ging de storm liggen, even abrupt als hij gekomen was. Het schip was met de storm verdwenen. Matthijs zakte hijgend in elkaar. Zijn handen deden pijn en zagen rood. Naast hem schepte Japie zijn zakken leeg met zeewater. Voordat Matthijs helemaal kon verwerken wat er zojuist was gebeurd en wat hij had gezien, hoorde hij Jan opeens een kreet slaken. Matthijs hees zichzelf overeind en ging kijken wat er gaande was. ‘Hannes’, mijmerde Jan. De kwartiermeester was van de masttop gevallen en morsdood op het pas geboende dek gevallen. ‘Hij zag hem als eerste’, mompelde Japie, die naast Matthijs naar het lijk keek. ‘Dus jij zag hem ook? Was dat...’ ‘Ja’, zei Japie, ‘de Hollander. Ik zag het met m’n eigen ogen. Hij voer een gerafelde, Nederlandse vlag.’ ‘En hij vloog’, beaamde Matthijs, ‘Hij voer niet op de zee, maar op de storm.’ ‘Ssst, stil’, siste Japie ineens. ‘Nu geen woord hierover, straks, als we de tijd hebben.’

Hannes kreeg de volgende dag een waardig zeemansgraf. Aangezien hij geen naaste familie meer had, werd zijn soldij aan de scheepsjongens gegeven, die onder hem hadden gewerkt. ‘Toepasselijk’ vond Jan dat. Matthijs gooide de paar schamele munten die nacht in zee. Bloedgoud, zei hij bij zichzelf. Dat kan alleen maar onheil brengen.

THE HOMEFRONT

Door: Tim Groot

"No."

"Mom, please just listen..."

"I said no, Amy. How hard is that to understand?"

Amy looked down the boulevard as she held on to her phone tightly. Her hands were cold and wet from the rain, and she was scared to death of dropping it onto the pavement. "Look, I don't understand why you're making such a big deal out of this," she tried again.

"Making a big deal out of this?" Her mother's voice came out shrill through the speaker. "You're the one who snuck out of the house to go see the... homeboys, or whatever they're called."

"The Homefront, mom," Amy groaned.

"Whatever. The point is that we're not picking you up. So you can either see if you can catch a bus home at midnight, or find some punk to whore yourself out to..."

"What did you just say?"

"Goodnight, Amy."

The line went dead. Amy fought the urge to smash her phone on the pavement as the rain dripped down over her wrinkled frown. "That bitch," she muttered to herself, staring at the headlights going up and down the street. Then she just sighed. She wasn't getting anywhere by wallowing in her self-pity. She'd gone to the concert with Erin from Algebra class and her dad, but they'd left five minutes ago. Seeing as she had no friends living anywhere near the city center, she knew her only option was to catch the last bus. She got out her phone again and looked up the closest bus stop. Three blocks away. The bus was leaving in five minutes.

She turned around and dashed into the alley next to the Ellisdale Theater. Water splashed around her Doc Martins as she stepped in a puddle. Making her way to the other side of the block, she bumped shoulders with a member of the backstage personnel smoking next to the dumpsters. Amy turned her head to apologize, but before she could get a word out however, she'd run straight into someone else. She fell to the ground, her back on the wet concrete. She could feel the rainwater soak into her sheer tights, which were now clinging to her legs in a cold embrace. She ignored the cold and the pain shooting through her back and put her arms out to push herself back up again. Well, she thought to herself.

This night isn't going to get any better is it.

"Bloody hell, girl! What are you running like that for?"

Amy froze. That deep voice... The thick British accent. She looked up to see a tall, skinny man towering over her. She froze up. That choppy brown hair, those cold gray-blue eyes and that mischievous smile... she'd recognize them anywhere.

"Mr. Davids?" she gasped, unsure what else to say.

"Oh please," he laughed. "Calling me a mister is like calling a crook a saint. Just call me Ryan for my sake."

"Right... sorry." Amy quickly got back up again, avoiding eye contact with the man in front of her. "I... I liked your show tonight," she stammered.

"Well I liked it too, so I can see you're a girl of class."

She laughed, he just kept smiling.

"So," Ryan continued. "Where were you off to in such a hurry, little miss whatsyourname?"

"I... um... was just running to catch the bus," she answered. "Don't think I'll be able to get there in time now, though. And it's Amy, by the way."

"Seems like you're having some tough luck then, Amy. Where your folks at then? Can't they pick you up?"

"Well..." She brushed her bangs to the side as she let out a long sigh. "I may have forgotten to tell my parents about the concert before I left, so now they're pretty pissed at me."

"And they won't pick you up?"

She nodded. "They're too busy watching trash TV for all I know."

Ryan raised an eyebrow and stared off into nowhere, seemingly lost in thought. "Okay Amy," he said. "You're obviously having some tough luck tonight and I'm feeling generous, so how about you crash with me and the lads?" Amy couldn't believe her ears. "Are you serious?"

"Yeah, we're just gonna hang out backstage 'till morning, enjoying some Mary Jane, if you catch my drift. Unless your parents aren't cool with that stuff, of course."

"To hell with them!" Amy laughed. There was a subtle twinkle in Ryan's eyes, before he told her to follow him into the backdoor.

The air of the backstage lounge was thick with smoke

and exotic odors. Amy played with a burnt out blunt and watched as the ash danced beneath the nauseating yellow light. "...And they never found his car afterwards," the drummer, Gary, concluded, a big grin on his face. The room burst into laughter, and although she'd only caught half of the story, Amy joined in. Even Ryan, who'd been quietly sitting in the corner for most of the night, started chuckling. "Pretty sure that's the third time you told that story," he commented.

Gary shrugged. "Never gets old, does it now?"

Amy giggled. Ryan looked over at her and grinned. "Still enjoying yourself?"

She nodded. "Sure."

"Okay," he went on. "Just saying it's cool if you're not. I wouldn't be surprised if Gary's boring you to death."

"No, no, he's not!" Amy answered quickly, laughing nervously. "This night's honestly been the best of my life. I wish I'd never have to go home."

The same twinkle as before appeared in Ryan's eyes again, as he straightened himself in the leather chair. "Well, you don't have to..."

She frowned. "What do you mean?"

"You could come with us on tour," he explained. "We could always use another hand to help us with backstage stuff, preferably some pretty face like you."

Amy blushed and looked down at her shoes. "I'm only sixteen, though," she sighed.

"So?"

"I'm still in High School. And my parents would never let me skip weeks of classes to go on tour with some British rock band..."

Ryan leaned over to grab another cigarette from the table. "Do you really need their permission though?" he asked as he toyed around with his lighter.

"I... I'm pretty sure I do," Amy muttered. Ryan sighed.

"Amy, do you know why we're called 'The Homefront'?"

Amy looked around the room at the group of British men staring at her. "Because it's a bloody good name?" she tried. The band chuckled.

"Good guess, and certainly one of the reasons," Ryan said. "But not the main one."

He put the cigarette to his mouth and inhaled. Then as he blew the smoke into the glow of the LED light, he looked Amy dead in the eye. "When I was your age," he began. "I began properly getting into rock. I'd sneak out all the time to practice with the band, buy cassettes and go to shows downtown. How I loved those... The flashing lights, the flow of the crowd and the music... God, the music!" Ryan stopped to take another hit of nicotine, staring at the ceiling. "My old folks weren't too keen on all this, however. Every goddamn night we'd get in these huge fights where they'd spit on every little thing I liked and go on and on about my 'delinquent behavior.'" He shook his head. "It was like fighting at the frontlines, but at home." Ryan put the cigarette out on the leather armrest, watching the mark it left before turning back

to look at her. "So tell me about your homefront, Amy Haves."

Amy gulped. She could feel herself freeze up as a strange tingle made its way up her spine. "I... uh..." she stuttered, unable to put her thoughts into words.

"Am I close when I say they're probably a bunch of suburban twats who got married straight out of High School, spending the time they're not slaving away at some obscure financing company on molding you into the perfect little overachiever to show off at family gatherings?"

"Spot on, actually," she sighed.

"So what are you gonna do about it?"

"I'm leaving them," she snapped. Amy could suddenly feel a wave of blunt anger taking her over, her mind clouded by the marijuana and nicotine. "I want to tour with you guys, and there's nothing they can do to stop me!"

"Nothing?"

"Nothing!" Amy affirmed. Ryan grinned and once again the twinkle returned to his eyes.

"Prove it."

In the early hours of the morning, Amy walked through the quiet neighborhood. In her hand she held a bloody knife, which was dripping blood on the pavement. She reached the corner of the street, where the tour bus was waiting for her. "Did you do it?" Ryan asked her as she climbed inside. Amy quietly nodded as she walked past him towards the back, where she sat down in the middle of the back row. Right between the others.

RECENSIE: Down in the Weeds, Where the World Once Was – Bright Eyes

Door: Tim Groot

Het is het middernacht, 21 augustus. Een onweersbui schreeuwt haar longen uit ten westen van Utrecht en verkleurt de nacht met haar verblindende uithalen. Het is een passend schouwspel denk ik bij mezelf, staande op het dak van mijn appartementengebouw. Mijn oren worden ondertussen gevuld door het geluid van een piano-trompet duet in een bar waar een schoonmoeder en -dochter onder de invloed van paddenstoelen een gesprek houden. Het hele scenario van het nummer 'Pageturner's Rag' voelt als een koortsdroom aan, maar dat is dan misschien ook wel de bedoeling. Hoe anders zou je een Bright Eyes-comeback willen voorstellen?

De muziek van de uit de Amerikaanse staat Nebraska afkomstige Bright Eyes kende altijd al een grote tweedeling binnen haar muziek. Aan de ene kant brengt singer-songwriter Conor Oberst, centraal figuur binnen de band, de ruwe emotionele eerlijkheid waardoor de band bekend is geworden. Neem 'Waste of Paint' bijvoorbeeld; zes minuten aan lomp gitaargetokkel en geschreeuwde refreinen over de nutteloosheid van het bestaan.

Aan de andere kant heb je echter het mystieke, 'groter dan werkelijke' element van de muziek, waar de bijdragen van bandleiden Mike Mogis en Nate Walcott tevoorschijn komen. 'Pageturner's Rag' is geen uitzondering: Bright Eyes albums zijn berucht om hun abstracte openingen en geluidscollages. Spirituele metaforen en bijbelverwijzingen overheersten echter latere albums zoals Cassadaga en The People's Key. Dit heeft misschien bijgedragen aan de slecht ontvangst van de laatstgenoemde. Oberst heeft altijd wel een voorliefde voor grandeur gehad, ook op eerdere klassiekers zoals Fevers and Mirrors en LIFTED, maar heeft een Bright Eyes album echt een dozijn orkestbegeleidingen en koorstukken nodig?

Grandeur doet Down in the Weeds, Where the World Once Was geen kwaad. Toch bewaart dit album echter ook de ruwheid van ouder Bright Eyes-materiaal. Oberst heeft in de negen jaar sinds het laatste album veel moeten doorstaan; zijn broer is overleden, zijn vrouw heeft hem verlaten en de wereld is bezeten door angst en politieke onrust. Leed creëert echter de beste kunst en in combinatie met strijk- en blaasorkesten leiden Obersts

teksten tot een paar van de beste momenten van het album. Neem 'Stairwell Song'. 'Nothing changed, you just packed your things one day, didn't bother to explain what happened. You like cinematic endings,' zingt Oberst over zijn vrouw, terwijl het orkest losbarst in een Hollywood-waardige afsluiting.

Spiritualiteit wordt echter ook niet uitgesloten. Met 'To Death's Heart (In Three Parts)' combineert Oberst persoonlijke anekdotes met existentiële doodsangst en 'One and Done' voelt haast aan als een duister visioen. Melancholie en intimiteit worden echter het beste gecombineerd op 'Persona Non Grata', het middelpunt van het album.

Terug op mijn dak zijn de bliksemflitsen nog steeds te zien tegen de tijd dat het album afsluit met 'Comet Song'. 'You're approaching, even as you disappear,' zijn de woorden waarmee de band het nummer afsluit, voordat dezelfde koortsdroom waar we mee begonnen een laatste toegift maakt. Down in the Weeds is misschien niet het beste werk van Bright Eyes, maar werkt zowel perfect als een distillatie van de gehele catalogus van de band die toch haar eigen identiteit kent. Al in al is het album een oefening in existentiële extravagantie, vol met apocalyptische beeldtaal bijpassend voor de tijd waar we in leven.

Holocaust Memorial Day 2021

Share your story!

For a videoproject the Holocaust Memorial Day Committee is collecting personal stories. Do you want to be part of this oral history project? Sent an email to:
holocaustmemorialday@uhsk.nl

argus

EXTRAVAGANZA

Argus is een uitgave van UHSK

Find our website @
www.ogenvanargus.wordpress.com